Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 45

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐνιαυσία	δρ. 16.—	Ἐνιαυσία . .	δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 10,50
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 28, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ον | *Ἐν Ἀθήναις, 10 Ὀκτωβρίου 1920* | *Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 45*

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ ἔμειναν στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου ὡς τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα. Πῆραν ὅλες τὶς ἀναγκαῖες σημειώσεις γιὰ τὸ χάρτη τῆς Νέας-Ἑλβετίας,— χάρτη ποὺ θὰ ἔμενε ἀτελής, ἀφοῦ τὸ μεσημβρινὸ μέρος δὲν φαινόταν ἀπὸ κεῖ. Θὰ συμπληρωνόταν ὅμως μετὰ τὸν γυρισμὸ τοῦ Ξιφία, ὅταν ὁ πλοίαρχος Λίττλστων θὰ ποτελείωνε τὴν ὑδρογραφικὴ ἀναγνώριση τοῦ νησιοῦ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Ἐρνέστος ἔκοψε ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ σημειωματάρι του κι' ἔγραψε τὰ κόλουθα:

«Σήμερα, τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1817, ὥρα 4 μ. μ., ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου....»

Ἐδῶ στάθηκε καὶ ρώτησε:

— Πῶς θὰ ὀνομάσουμε, ἀλήθεια, αὐτὸν τὸν κῶνο;

— Κῶνο τῆς Λύπης, ἀφοῦ δὲν μπορέσαμε νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ δῶ τὸ Φελσενχάϊμ! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ.

— Ὄχι, κῶνο τοῦ Ζὰν Ζερμάττ, πρὸς τιμὴν τοῦ πατέρα σας, παιδιά μου! ἐπρότεινε ὁ κύριος Οὐόλστων.

Ἡ πρόταση ἔγεινε δεκτὴ μὲ χαρά. Ὁ Τζὰκ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σάκκο του ἕνα ποτήρι. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν κι' οἱ ἄλλοι. Κι' ἀφοῦ ἤπιαν λίγη ρακὴ μ' ἕνα τριπλὸ «οὐρρὰ» γιὰ τὰ βαπτήσια, ὁ Ἐρνέστος μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ:

«....ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου Ζὰν Ζερμάττ, σὲ σᾶς, ἀγαπητοί μου γονεῖς, σὲ σᾶς, κυρία Οὐόλστων, σὲ σᾶς, ἀγαπητή μου Ἄννα, ἀπευθύνουμε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἐμπιστευμένο στὸν πιστό μας ταχυδρόμο, ποὺ, πιὸ εὐτυχὴς ἀπὸ μᾶς, θὰ βρίσκεται σὲ λίγο στὸ Φελσενχάϊμ.

«Ἡ Νέα-Ἑλβετία μας, ὁλομόναχη 'ς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ἔχει περίμετρο ἑξῆντα ὡς ἑβδομῆντα λευγῶν. Πολὺ εὔφορη στὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπιφανείας της, εἶναι ἄγονη καὶ φαίνεται ἀκατοίκητη πίσω ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ τῆς βουνοσειρᾶς.

«Ὕστερ' ἀπὸ σαρανταοκτὼ ὧρες, ἐπειδὴ ὁ γυρισμὸς θὰ εἶναι εὐκολώτερος, θὰ βρισκόμαστε κοντὰ 'ς ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦμε· καὶ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Παντοδύναμου, μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε πὼς θὰ ἰδωθοῦμε μ' ἐκείνους ποὺ περιμένουμε τόσο ἀνυπόμονα.

«Ἐκ μέρους τοῦ κ. Οὐόλστων, τοῦ ἀδελφοῦ μου Τζὰκ κι' ἐκ μέρους τοῦ εὐπειθοῦς υἱοῦ σας, δεχθῆτε τοὺς πιὸ ἐγκάρδιους χαιρετισμούς.

Ἐρνέστος».

Τὸ περιστέρι βγῆκε ἀπὸ τὸ κλουβί του καί, ἀφοῦ δέθηκε τὸ γράμμα στὸ πόδι του, ὁ Ἐρνέστος τὸ ἄφησε νὰ πετάξῃ.

Στὴν ἀρχή, τὸ πουλὶ σηκώθηκε τριάντα ὡς σαράντα πόδια ψηλότερ' ἀπὸ τὸν κῶνο, σὰ νὰ ἤθελε νὰ περιλάβῃ μεγαλύτερη ἔκταση μὲ τὸ βλέμμα του. Ἔπειτα, ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο ἔνστικτο τοῦ προσανατολισμοῦ, — τὴν ἕκτη αὐτὴ αἴσθηση κάθε ζώου, — διευθύνθηκε μὲ γοργὸ πέταγμα πρὸς τὰ βορεινὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ χαθῆ.

Δὲν ἔμενε τώρα, παρὰ νὰ ὑψώσουν καὶ τὴ σημαία στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου Ζὰν-Ζερμάττ καὶ γιὰ κοντάρι μεταχειρίσθηκαν τὸ μακρὺ μπαστούνι τοῦ κ. Οὐόλστων, ποὺ τὸ ἔχωσαν ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους βράχους.

Ἀφοῦ ἔγεινε κι' αὐτό, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ κατεβοῦν στὰ πόδια τῆς βουνοσειρᾶς, νὰ φθάσουν στὴ σπηλιά, νὰ φᾶνε ἕνα καλὸ γεῦμα ἀπὸ κυνήγι καὶ τέλος νὰ κοιμηθοῦν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ τόσο κουραστικὴ ἡμέρα.

Τὄλλο πρωὶ θὰ ἀναχωροῦσαν κι' ἔτσι, μετὰ σαρανταοκτὼ ὧρες τὸ λιγώτερο, θὰ ἦταν πίσω στὸ Φελσενχάϊμ.

Ἀφοῦ ὑψώθηκε ἡ σημαία, ὁ Τζὰκ εἶπε:

— Ἐλπίζω νὰ μείνῃ ὡς τὸ γυρισμὸ τοῦ Ξιφία, γιὰ νὰ τὴν ἰδῆ ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων μόλις φθάσῃ ἡ κορβέττα μπροστὰ στὸ νησί... Πῶς θὰ πάλλῃ ἡ καρδιὰ τοῦ Φρίτς, τῆς Τζένυ, τοῦ Φραγκίσκου, τῶν παιδιῶν σας, κύριε Οὐόλστων, μὰ κι' ἡ δική μας, ὅταν θὰ κουσθοῦν οἱ εἴκοσιμία κανονιές, ποὺ θὰ χαιρετήσουν τὴ σημαία τῆς Νέας-Ἑλβετίας!

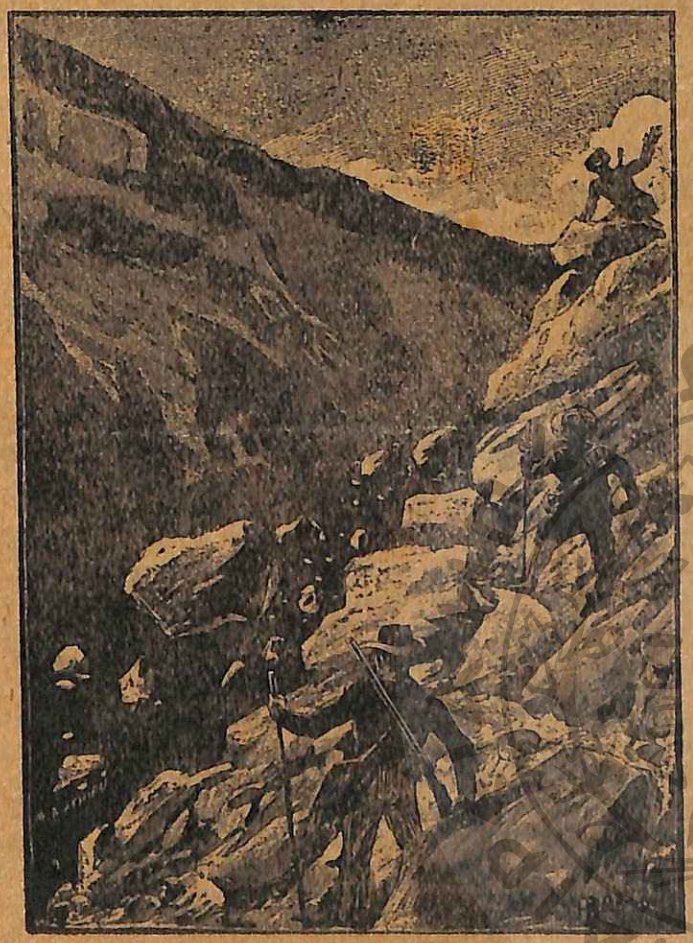

«Μερικὲς πέτρες ξεκουνήθηκαν καὶ ροβόλησαν...» (Σελ. 335, στ. α'.)

Ὡστόσο ὁ κ. Οὐόλστων, μὲ

μιὰ ἀνεξήγητη ἐπιμονή, κιαλάριζε κάθε τόσο πρὸς τἀνατολικά. Μιὰ στιγμή. ὁ Τζὰκ τὸν ρώτησε;

— Μὰ τί βλέπετε, κύριε Οὐόλστων;

— Τίποτα...μοῦ φάνηκε ... ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων μὲ τὰ κιάλια στὰ μάτια.

— Τί;

— Σὰν καπνὸς ἀπάνω ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι . . . ἐκτὸς ἂν εἶναι ἀτμός, σὰν ἐκεῖνον ποὺ εἴδαμε τότε ποὺ ταξειδεύαμε μὲ τὴν πινάσσα.

— Μὰ διαλύεται; ρώτησε ὁ Ἐρνέστος.

— Ὄχι . . . ἐβεβαίωσε ὁ κ.Οὐόλστων. Καὶ φαίνεται πάντα στὴν ἴδια θέση. . . στὴν ἄκρη τῆς βουνοσειρᾶς. Μήπως ναυαγοί, πρὸ πολλῶν ἑβδομάδων, ἢ ἄγριοι εἶναι κατασκηνωμένοι 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς;

Ὁ Ἐρνέστος κοίταξε κι' αὐτός, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα ἐκεῖ ποὺ ἔδειχνε ὁ κ.Οὐόλστων.

— Ὄχι ἀπὸ κεῖ! . . ἀπὸ δῶ νὰ κοιτάξετε . . . ἀπὸ δῶ . . . πρὸς τὴ μεσημβρία!

Κι' ὁ Τζὰκ ἔτεινε τὸ χέρι πρὸς τὴ θάλασσα, ἐπάνω ἀπὸ τοὺς πελώριους βράχους ποὺ περιώριζαν ἐκείνη τὴν ἀκτή.

— Μὰ εἶναι πανί! φώναξε ὁ Ἐρνέστος.

— Ναί, ἕνα πανί! εἶπε ὁ Τζάκ.

— Πλοῖο περνᾷ μπροστὰ ἀπὸ τὸ νησί μας κι' ἔχει τὴν πλώρη κατ' αὐτό! εἶπε ὁ Ἐρνέστος.

Ὁ κ. Οὐόλστων πῆρε τὰ κιάλια κι' εἶδε καθαρώτατα ἕνα τρικάρτο πού, μὲ ὅλα του τὰ πανιά, ἔπλεε στάνοικτά, σὲ ἀπόσταση τριῶν περίπου λευγῶν.

Ὁ Τζὰκ τότε φώναξε, χειρονομῶντας ζωηρά:

— Εἶναι ὁ «Ξιφίας»! . . . Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ὁ «Ξιφίας»! . . Θὰ γύριζε κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτώβρη καὶ φθάνει τέλος τοῦ Σεπτέμβρη. Δεκαπέντε μέρες νωρίτερα!

— Δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Ὁπωσδήποτε, ἂς ἰδοῦμε πρῶτα τί διεύθυνση ἔχει αὐτὸ τὸ πλοῖο . . .

— Μὰ διευθύνεται πρὸς τὴ Νέα Ἑλβετία! ἐβεβαίωσε ὁ Τζάκ. Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ μπῇ στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας καὶ δὲν θὰ εἴμαστε 'κεῖ νὰ τὸ ὑποδεχθοῦμε! . . . Ἂς φύγουμε γρήγορα, κύριε Οὐόλστων! Ἂς περπατήσουμε ὅλη τὴ νύχτα!...

Κι' ὁ Τζὰκ ἑτοιμάσθηκε νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὴν πλαγιὰ τοῦ κώνου. Ἀλλὰ μιὰ παρατήρηση τοῦ Ἐρνέστου τὸν ἐκράτησε:

— Ὄχι, εἶπε· κοιτάξτε καλύτερα, κύριε Οὐόλστων. Τὸ καράβι αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν πλώρη κατὰ τὸ νησί μας.

— Ναί, πραγματικῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Οὐόλστων, ἀφοῦ παρατήρησε λίγες στιγμὲς τὴν κίνηση τοῦ πλοίου.

— Ὥστε δὲν εἶναι ὁ «Ξιφίας»; φώναξε ὁ Τζάκ.

— Ὄχι! ἐβεβαίωσε ὁ Ἐρνέστος.

— Ἄλλως τε, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ «Ξιφίας» θἄραζε ἀπὸ τὰ βρειοδυτικά, ἐνῷ αὐτὸ τὸ πλοῖο διευθύνεται νοτιοανατολικὰ κι' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ νησί μας.

Δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία. Τὸ τρικάρτο ἐκεῖνο δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Νέα-Ἑλβετία. Πήγαινε στὴ δουλειά του!

— Ἂς πάῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ.Καλύτερα ποὺ δὲν εἶναι ὁ «Ξιφίας» . . .Νἀρθῇ λίγο ἀργότερα, γιὰ νἄμαστε κι' ἐμεῖς κάτω, νἀποδώσουμε τὶς κανονισμένες τιμὲς στὴν κορβέττα τῆς Α. Μ. τοῦ Γουλιέλμου Γ' τῆς Ἀγγλίας!

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Τζὰκ ἄδειασε δυὸ φορὲς τὸ τουφέκι του, πρὸς τιμὴν τῆς κόκκινης κι' ἄσπρης σημαίας, ποὺ ἐκυμάτιζε πρὸ μισῆς ὥρας στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου Ζὰν-Ζερμάττ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ ἀναμονὴ στὸ Φελσενχάϊμ.— Ἀνησυχαστικὴ ἀγοροπορία.— Ἀναχώρηση γιὰ τὸ Ἐμπερφουρτ.—Ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος.—Τί εἶχε συμβῆ.—Τὸ κυνήγι τῶν ἐλεφάντων. — Πρόταση τοῦ κ. Οὐόλστων.— Ἐνάντιοι ἄνεμοι.—Ὁ Τζάκ!

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ κ. Ζερμάττ κι' ἡ γυναῖκα του, ἡ κυρία Οὐόλστων καὶ ἡ κόρη της, ἦταν μαζεμένοι στὴ βιβλιοθήκη, ἀφοῦ πέρασαν μιὰ ὡραία ἡμέρα ἐργαζόμενοι.

Τὰ τέσσερα αὐτὰ πρόσωπα συνομιλοῦσαν κοντὰ στὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν, καὶ φυσικά,—γιὰ τί ἄλλο; — γιὰ κείνους ποὺ εἶχαν φύγει πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

—Ποῦ νὰ βρίσκουνται αὐτὴ τὴ στιγμή; ρώτησε ἡ Μπέτση.

— Κατὰ τὴ γνώμη μου, θὰ ἔφθασαν στὴν κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Ποιὸς ξέρει μὲ πόσους κόπους καὶ μὲ πόσους κινδύνους!... εἶπε ἡ Ἄννα.

— Κινδύνους... δὲν πιστεύω, ἀγαπητή μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ὅσο γιὰ τοὺς κόπους, ὁ πατέρας σου εἶναι ἀρκετὰ ἀκμαῖος ἀκόμη κι' οἱ γιοί μου ὑπέστησαν κι' ἄλλους πολλούς.

— Ὁ Ἐρνέστος ὅμως δὲν ἔχει τὴν ἀντοχὴ τῶν ἀδελφῶν του . . . παρατήρησε δειλὰ ἡ Ἄννα.

— Ὄχι βέβαια, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ζερμάττ, γιατὶ αὐτὸς προτιμοῦσε πάντα τὴ μελέτη ἀπὸ τὴ σωμασκία.

— Ὄχι δά! εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἂν ὁ Ἐρνέστος ἐργάσθηκε πολὺ μὲ τὸ κεφάλι, δὲν ἐργάσθηκε λιγώτερο καὶ μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια . . .

— Νὰ ἰδοῦμε ὡς αὔριο, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων, θὰ γυρίσῃ τὸ περιστέρι ποὺ πῆρε ὁ Ἐρνέστος, μὲ κανένα γράμμα γιὰ μᾶς;

— Καὶ γιατὶ ὄχι ἀπόψε; ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Τὸ περιστέρι μπορεῖ νὰ βρῇ τὸν περιστεριῶνα του ἀκόμα καὶ νύκτα. Ἀλήθεια, κύριε Ζερμάττ;

— Βεβαιότατα, Ἄννα! Ἡ γρηγοράδα αὐτοῦ τοῦ πουλιοῦ εἶναι τόσο μεγάλη, — εἴκοσι λεῦγες τὴν ὥρα, λένε, —ὥστε θὰ μποροῦσε νὰ διανύσῃ τὴν ἀπόσταση ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὰ βουνά, σὲ ἑξῆντα ὡς ἑβδομῆντα λεπτὰ τῆς ὥρας!

— Νὰ φυλάξω τὸ γυρισμά του ὡς τὸ πρωί; ἐπρότεινε ἡ κόρη.

— Μὰ τόσο ἀνύπομονεῖς νὰ λάβῃς νέα ἀπὸ τὸν πατέρα σου; τὴ ρώτησε ἡ κυρία Ζερμάττ.

— Κι' ἀπὸ τοὺς γιούς σας, κυρία Ζερμάττ! συμπλήρωσε ἡ Ἄννα.

— Κρίμα ποὺ ἡ βουνοσειρὰ αὐτὴ δὲν φαίνεται ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ! παρατήρησε ἡ κυρία Οὐόλστων. Ἀλλοιώτικα, μ' ἕνα καλὸ κιάλι, θὰ μπορούσαμε νὰ ἰδοῦμε ἂν κυματίζῃ ἡ σημαία στὴν κορυφή.

— Μὰ γι' αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ἂν τὸ περιστέρι δὲν φανῇ ὡς αὔριο τὸ πρωί,σκοπεύω νὰ σελλώσω τὸν Λάϊχτφους καὶ νὰ πάω στὸ Ἔμπερφουρτ. Ἀπὸ κεῖ φαίνεται ὁ κῶνος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΥΛΙΑ ΚΑΙ ΦΙΔΙΑ

Ὅταν κάπως μετριάσθηκαν οἱ πόνοι τοῦ δαγκάματος, κι' ἀφοῦ πιὰ ὅλοι, μὲ τὴ διαβεβαίωση τοῦ γιατροῦ πὼς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ζωῆς, εἶχαν συνέλθει ἀπὸ τὸν τρόμο, εὐθὺς κυριεύθηκαν ἀπὸ τὴ δίψα νὰ μάθουν ὅσες μποροῦσαν περισσότερες λεπτομέρειες. Καὶ τὰ ἐρωτήματα 'ς τὸν φιδοδαγκαμένο ἔπεφταν βροχή: Πῶς ἔγεινε; πὼς δὲν ἐπρόσεξε, πῶς δὲν ἐπρόλαβε, πῶς τὴν ἔπαθε, ποῦ ἦταν τὸ φίδι, τί χρῶμα εἶχε, μεγάλο ἦταν, μικρό;.. Ὅλα, ὅλα ἤθελαν νὰ τὰ μάθουν, ἄπληστοι καὶ περίεργοι οἱ ἄνθρωποι. Κι' ὁ δυστυχὴς πληγωμένος ἔπρεπε νὰ ὑποκύψῃ.

«Πρώτη φορά, τοὺς εἶπε, πήγαινα 'ς τὸ περιβόλι τοῦ Δεῖνα... Δὲν μοῦ εἶχαν πεῖ πὼς ἔχει φίδια. Μόνο ἀπὸ τὸ σκύλο μοῦ εἶχαν συστήσει νὰ φυλαχτῶ. Κι' ἀλήθεια, μόλις πλησίασα, ὁ μαντρόσκυλος, ἀγριεμμένος, χύμηξε νὰ μὲ φάῃ. Προφτασα ὅμως, τοῦ ἔρριξα λίγα κόκκαλα, ποὺ εἶχα πάρει ἐπίτηδες μαζί μου, κι' ἡσύχασε. Κι' ἂν δὲν ἡσύχαζε μὲ τὰ κόκκαλα,τοῦ ἔρριχνα μιὰ σφαῖρα μὲ τὸ δίκαννο κι'ἡσύχαζε καλύτερα. Ἔτσι μπῆκα μέσα. Μὰ κεῖ ποὺ ἀνύποπτα ἔκοβα λουλούδια,σὲ μιὰ στιγμή,κρυφὰ καὶ ὕπουλα,μὲ δάγκωσε τὸ φίδι. Δὲν ἤμουν προετοιμασμένος πὼς θὰ τ' ἀπαντήσω, κι' οὔτε ἐγαύγισε πρὶν μὲ δαγκάσῃ. Πῶς νὰ προφυλαχθῶ;!....»

Αὐτὰ διηγήθηκε ὁ δαγκαμένος κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα βαθὺ στεναγμὸ πόνου ποὺ λὲς καὶ τοῦ ἔδωσε ὄρεξη νὰ φιλοσοφήσῃ, ἐπρόσθεσε:

«Πῶς θὰ προτιμοῦσα καὶ στὴ ζωή μου νἀπάνταινα λυσσασμένα σκυλιὰ παρὰ φαρμακερὰ φίδια!»

Ε. Α.

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΕΣ

[Παραμύθι]

Γιὰ πρώτη του φορὰ ὁ Παυλάκης ἔβλεπε σήμερα κ α μ π α ν έ λ λ α. Κι' ὅση εὐχαρίστηση τοῦκανε τὸ γλυκὸ ὑγρὸ ποὺ σταζεστὴ γλωσσίτσα του, ὅταν ρουφοῦσε τὸ ἀνθάκι ἀπὸ κάτω, ἄλλη τόση ἀπορία γεννήθηκε στὸ κεφαλάκι του γιὰ τὴ προέλευσή του. Γιατὶ τάχα, ἀπ'ὅλα τὰ λουλούδια, τὸ μέλι αὐτὸ νὰ βρίσκεται μόνο στὶς καμπανέλλες;

Τὰ χεράκια του ἔψαξαν ἀπὸ δῶ, ἔψαξαν ἀπὸ κεῖ, μέσ' ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ λουλουδιοῦ, μὰ τοῦ κάκου. Τίποτα δὲν ἔβρισκε ποὺ νὰ τοῦλεγε κάτι. Κι' ἡ ἀπορία του θἄμενε ἄλυτη γιὰ πολὺν ἀκόμα καιρό, ἂν ἡ καλή του ἡ γιαγιὰ δὲ θυμώταν τὴν ἱστορία τῆς Καμπανέλλας, ποὺ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ τὴν πῇ, στὴ θέση τοῦ παραμυθιοῦ ποὺ τοῦλεγε κάθε βράδυ.

* * *

— Τὸν παλιὸ καιρό, ἄρχισε ἡ γιαγιά, ὅταν οὔτε πολλοὶ ἄνθρωποι ἦταν, οὔτε πολλὰ κακὰ παιδιὰ νὰ κόβουν τὰ λουλούδια, οἱ καμπανέλλες δὲν ἦταν κίτρινες, οὔτε εἶχαν τὸ μέλι, ποὺ βγαίνει τώρα ἀπὸ μέσα τους, σὰν τὶς ρουφᾶ κανείς. Ἦταν κάτι ἀσπρολούλουδα, ἀναιμικά, κακεκτικά, πάντα πεινασμένα καὶ προπάντων πολὺ πονηρά. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο μάλιστα ἦταν ἡ αἰτία τῆς κακομοιριᾶς τους, γιατὶ τἄλλα λουλούδια ποὺ δὲν ἄργησαν νὰ τὶς καταλάβουν, τὶς εἶχαν ἀπὸ φόβο κι' ἀπόφευγαν νἄχουν μεγάλες σχέσεις μαζί τους.

Τὴ δυστυχία τους ὅμως αὐτὴ σὲ λίγο τὴ διαδέχτηκε μιὰ μεγάλη εὐτυχία, ποὺ ἂν ἦταν πιὸ φρόνιμες, δὲν θἄφιναν νὰ τὴ χάσουν ποτέ. Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν βρῇ ἀκόμα τὶς κυψέλες, τὰ μικρὰ ἐκεῖνα σπιτάκια ποὺ εἴδαμε προχτὲς στὸ βουνό, κι' ἔτσι οἱ μέλισσες ἔτρεχαν ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι κι'ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο, σέρνοντας μαζί τους κι'ὅλο τὸ μέλι ποὺ μάζευαν γιὰ τὸ χειμῶνα. Μιὰ αὐγή, ἕνα μεγάλο μελίσσι, περνῶντας μπρὸς ἀπὸ κάμποσες καμπανέλλες, ποὺ κοιμώντουσαν ἀκόμα, κοντοστάθηκε λίγο παρακάτω· τὶς κοίταξαν οἱ μέλισσες σκεπτικές, κάτι κρυφοεῖπαν καὶ πῆραν πάλι τὸ δρόμο τους.

Τὸ ἄλλο πρωί, οἱ καμπανέλλες ξύπνησαν ἀπὸ μιὰ μεγάλη βοή. Γύρω τους, χιλιάδες μέλισσες περίμεναν πότε θὰ ξυπνήσουν γιὰ νὰ τοὺς μιλήσουν. Μόλις τὶς εἶδαν νἀνοίγουν τὰ μάτια, δυὸ ἀπ' αὐτές, ἡ βασίλισσα μὲ μιὰ γριά, πλησίασαν τὶς καμπανέλλες, τὶς καλημέρισαν κι' ἀμέσως ἄρχισαν νὰ τοὺς λένε τὸ σκοπὸ τοῦ ἐρχομοῦ τους. Εἶχαν περάσει, λέει, καὶ χτὲς τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, ὅταν οἱ καμπανέλλες δὲν εἶχαν ξυπνήσει ἀκόμα, τὶς καλοκοίταξαν κι' ἀπόρησαν πῶς τόσον καιρὸ δὲν τὶς εἶχαν προσέξει καλύτερα. Γιατὶ ἂν εἶχαν κάνει αὐτό, θἄβλεπαν πὼς οἱ καμπανέλλες μποροῦσαν μιὰ χαρὰ νὰ τοὺς φυλᾶνε τὸ μέλι μέσ' τὸ γουβωτό τους σῶμα, χωρὶς κι' αὐτές, οἱ μέλισσες, νὰ ξεχνᾶνε τὸ βάρος ποὺ θὰ τοὺς ἔδιναν...

Χωρὶς πολλὰ-πολλὰ λοιπὸν συμφώνησαν οἱ μέλισσες μὲ τὶς καμπανέλλες, γιὰ μεγάλη χαρὰ καὶ τῶν δυὸ μερῶν.Γιατὶ κι' οἱ μέλισσες θἄτρεχαν τώρα πιὸ ἐλεύθερες στὶς δουλειές τους, μὰ καὶ στὶς καμπανέλλες δὲ θἄλειπε ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ἡ καλοπέραση.

Ὅπως ὅμως εἴπαμε καὶ προτήτερα, οἱ καμπανέλλες δὲ στάθηκαν φρόνιμες. Δὲν εἶχε περάσει μήνας ἀπὸ τὸ κλείσιμο τῆς συμφωνίας κι'ἔγεραν καταφορτωμένες καὶ μὲ τὰ φύλλα κίτρινα ἀπὸ τὸ μέλι. Φύλαγαν ὅ,τι εἶχαν μαζέψει οἱ μέλισσες ὅλο τὸ καλοκαίρι, γιὰ νὰ περάσουν μ' αὐτὸ μαζί τους τὰ κρύα τοῦ χειμῶνα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, οἱ μέλισσες πέρασαν, ὅπως πάντα, ἀπὸ τὶς καμπανέλλες, τοὺς ἄφισαν ὅ.τι εἶχαν μαζέψει ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὶς καληνύχτισαν, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν τὸ πρωὶ καὶ νὰ μείνουν πιὰ κοντά τους ὡς τἄλλο καλοκαίρι. Οἱ καμπανέλλες ὅμως, φαίνεται, δὲν θἀ καλάκουσαν τὴν ἀπόφαση αὐτή, γιατὶ μόλις ἔφυγαν οἱ μέλισσες μαζεύτηκαν ὅλες σὲ συμβούλιο. Κι' ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς συζητήσεις, ἀποφάσισαν νὰ κρύψουν ὅλο τὸ μέλι γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ νὰ ποῦν στὶς μέλισσες πὼς τὴ νύχτα ἤρθαν κλέφτες καὶ τοὺς τἄκλεψαν. Ὅπως κι' ἔκαναν.

Ἀλλὰ ὅσο τεχνικὰ κι' ἂν ἀπολογήθηκαν τὸ πρωὶ οἱ καμπανέλλες, οἱ μέλισσες δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ καταλάβουν τί εἶχε γίνει τὸ μέλι τους κι' ἔφυγαν γεμᾶτες ἀπελπισία. Πῶς θὰ περνοῦσαν τώρα τὸ χειμῶνα, χωρὶς οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ μέλι;

Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐργασία τους κάμποσες ἀκόμα ἡμέρες, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου καλοκαιρινές, καὶ μὲ πολὺν κόπο κι' ἀγῶνα νὰ μαζέψουν λίγο μέλι, ἀπὸ τὰ τελευταῖα λουλούδια, ποὺ πῆγαν καὶ τἄκρυψαν στὴν κουφάλα ἑνὸς καλοῦ δέντρου. Ἀπὸ τότε μάλιστα πῆραν τὴ συνήθεια οἱ μέλισσες νὰ κρύβουν τὸ μέλι τους καὶ νὰ ξεχειμωνιάζουν μέσα στὶς κουφάλες τῶν δέντρων, ὥσπου οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἔκαναν ἐπιτέλους τὰ σπιτάκια ποὺ εἴδαμε στὸ βουνό.

Ὡστόσο τὸ κακὸ ποὺ ἔκαναν οἱ καμπανέλλες στὶς μέλισσες, — ποὺ κοντεψαν τότε νὰ πεθάνουν οἱ καϊμένες, — ἦταν πολὺ μεγάλο. Κι' ἂν δὲ βρῆκαν τὴν τιμωρία τους ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς μέλισσες, τὴ βρῆκαν ὅμως ἀπὸ τὸ Θεό:

Ἀπὸ τὸ μέλι ποὺ ἔφαγαν τότε οἱ καμπανέλλες, λίγο δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ χωνέψουν ποτέ. Κι' ἡ γλύκα ποὺ βγαίνει τώρ' ἀπὸ μέσα τους εἶναι αὐτό, τὸ ἀχώνευτο. μέλι, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τιμωρία τους. Γιατὶ ζητῶντας κανεὶς νὰ τὸ ρουφήξῃ, ρουφάει μαζί του καὶ τὴ ζωὴ τῆς καμπανέλλας . . .

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

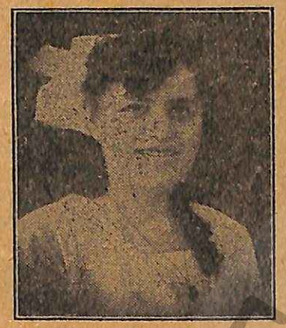

ΜΑΡΙΑ Σ. ΛΕΡΙΩΤΟΥ
(Καστανὴ Χιωτοπούλα) ἐν Χίῳ, Α' Βραβεῖον 18ου καὶ Β' 19ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

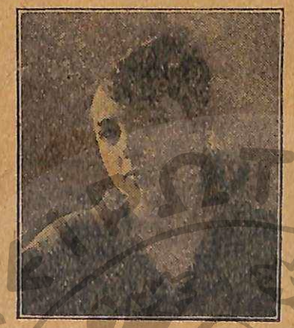

ΕΛΕΝΗ Γ. ΡΕΣ
(Ἀφελὴς Χιωτοπούλα καὶ Τριανταφυλλένια) ἐν Χίῳ. Α' Βραβεῖον 18ου καὶ 19ου Διαγ. Ξεσπαθ.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ Φωϋχτερσλέμπεν]

46.

Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν τοῦ ἦλθε κάποτε μιὰ ἀπροσδόκητη εὐτυχία. Τοῦτο νὰ θυμᾶσαι καὶ δὲν θἀπελπισθῇς ποτὲ γιὰ τὸ μέλλον.

47.

Ἂς μάθουμε νὰ μεταχειριζόμαστε τὸν ἑαυτό μας ὅπως μεταχειριζόταν, καθὼς λένε, ὁ γιατρὸς Ράϊλ τοὺς ἀρρώστους του: Οἱ ἀνίατοι ἔχαναν τὴ ζωή, ἀλλὰ ποτὲ τὴν ἐλπίδα.

48.

Μόνο μὲ τὴν ἐνέργεια μπορεῖ νὰ διατηρήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀτομικότητά του μπροστὰ στὶς δυνάμεις τοῦ Σύμπαντος.

49.

Οὔτε αὐτὸ τὸ βιβλίο, οὔτε κανέν' ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβάλῃ στὸν ἄνθρωπο ὡς καθῆκον τὸ νὰ μὴ λυπᾶται. Οἱ χορδὲς τοῦ πιάνου γίνονται παράτονες ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα. Δύσκολο βέβαια νὰ παίξῃ κανεὶς καλὰ μὲ τέτοιο ὄργανο Ὁ δεξιοτέχνης ὅμως (ὁ βιρτουόζος) τὸ κατορθώνει γιὰ λίγο καιρό, ὡρότου δηλαδὴ ἡ παρατονία ἁπλωθῇ σ' ὅλες τὶς χορδὲς καὶ τὸ ὄργανο δὲν βγάζει πιὰ σωστὴ νότα.

ΣΤΟΥ Α·Ι—ΛΙΑ

Πᾶμε ψηλὰ στοῦ Ἀι-Λιᾶ τὸ ἐρημοκλῆσι
μὲ τὶς σκεβρές, τὶς ξέχρωμες εἰκόνες,
ἁπλό, δίχως ρυθμούς, χρυσὲς κολόννες,—
τὴν παλιὰ πίστη ἐντός μας ν' ἀναστήσῃ.

—

Δὲν μποροῦν νὰ χωρέσουνε τὰ μίση
στὰ βουνὰ αὐτά· 'δῶ πάνω οἱ ἀνεμῶνες
μὲ τοὺς κρίνους ταιριάζουν ἀρρεβῶνες
μὲς στὴ γλυκειὰ γαληνοφόρα φύση.

—

Κοίταξε γύρω: λάμπει ἡ Σαλαμῖνα
φλογισμένη ἀπ' τὸν ἥλιο ποὺ τὴ δέρνει·
μακριά, σὰ σὲ θαμπόφωτο ἡ Ἀθήνα...

—

Κάποιος γλάρος νωθρὰ στὸ κῦμα γέρνει,
κι' ἡ θάλασσα στρωτή, φωτολουσμένη —
—σὰν τὴν ψυχή μας τὴ γαληνεμένη...

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

Παρόραμα :—Στὴ «Γαλήνη», (φύλ. 39, σελ. 307,)στὸν ἕκτο στίχο, ἡ λέξη «αἴθερα» νὰ διορθωθῇ σὲ «ἀγέρα».

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἀγαπητοί μου

ΟΥΡΑΝΟΣ σήμερα εἶναι ἀσυννέφιαστος, ὁλογάλανος κι' ὁ ἥλιος λάμπει καὶ θερμαίνει σὰν καλοκαιριάτικος. Κοιτάζοντας ἔξω, ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο τοῦ γραφείου μου, θὰ μποροῦσα νὰ γελασθῶ καὶ νὰ νομίσω πὼς ὁ Ἡμεροδείκτης μου τρελλάθηκε. Μὰ οἱ φωνὲς ποὺ ἀκούω ἀπὸ τὸ δρόμο, μὲ πείθουν πάλι πὼς εἶναι Ὀκτώβρης: Ἕνας ἀπὸ δῶ φωνάζει: «Κάστανα! κάστανα ζεστά!» Κι' ἄλλος ἀπὸ κεῖ: «Κούμαρα! κούμαρα!» Ἔπειτα εἶναι κι' ἡ μυρωδιὰ τοῦ σπιτιοῦ: Σήμερα μυρίζει ἀπό....ναφθαλίνη. Καταλαβαίνετε γιατί: Ἔχουν βγῆ ἀπὸ τὰ σεντούκια τὰ χειμωνιάτικα ροῦχα κι' εἶναι ἁπλωμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεζαρώσουν καὶ νὰ ξεμυρίσουν: Χοντρὰ κοστούμια, βαρειὰ ἐπανωφόρια, φανέλλες, κασκόλ, χαλιά, μπερντέδες,— ἡ πανοπλία ποὺ θὰ φορέσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ πολεμήσουν μὲ τὸν ἄγριο Χειμῶνα ποὺ ἔφτασε. Ὄχι, ὁ Ἡμεροδείκτης μου ὁ καϊμένος δὲν τρελλάθηκε. Μόνο ὁ οὐρανὸς κάνει σήμερα τὰ καπρίτσια του. Κι' ἀντὶ νὰ φορῇ κι' αὐτὸς ἡ νὰ ἑτοιμάζῃ τὰ χειμωνιάτικά του, τὰ ντεμι-σαιζὸν τουλάχιστο, παρουσιάζεται ψιλοντυμένος μὲ τρανσπαράν...

Μ' ἀλήθεια, τόση τρέλλα ἔχει σήμερα ὁ οὐρανός;.... Πῶς τὸν ἀφίνει ὁ γέρο-Χειμῶνας,πῶς δὲν τοῦ θυμίζει πὼς θὰ κρυώσῃ μὲ τὰ λινά;... Καὶ βγαίνω στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῶ καλύτερα. Ἀ, ὄχι! Ὅ,τι γίνεται στὸ σπίτι, γίνεται καὶ στὸν οὐρανό: Σύννεφα, ἀτμοί, ὁμίχλες, νὰ τα ἁπλωμένα ἐκεῖ-κάτω στοὺς μακρινοὺς ὁρίζοντες. Λὲς πὼς ὅ,τι βγῆκαν κι' αὐτὰ ἀπ' τὰ οὐράνια σεντούκια καὶ κρεμάσθηκαν στὶς ἄκρες, γιὰ νὰ ξεζαρώσουν καὶ νὰ ξεμυρίσουν ἀπὸ τὴ ναφθαλίνη. Κι' αὔριο-μεθαύριο ὁ οὐρανός, θέλωντας καὶ μή, θὰ τὰ φορέσῃ καὶ τὸ γαλάζιο του φόρεμα θὰ σκεπασθῇ, κι' ὁ λαμπρός του ἥλιος θὰ κρυφθῇ...

Ὡστόσο τὸ θέαμα εἶναι ὡραῖο. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰρνηθῇ πὼς ἡ φθινοπωριάτικη φύση παρουσιάζει ἕνα σωρὸ ὀμορφιές. Τὸ φῶς κάνει χίλια τρελλοπαίχνιδα μ' ἐκεῖνα τὰ μακρινὰ σύννεφα, τοὺς ἀτμούς, τὶς ὁμίχλες. Τὰ χρωματίζει μὲ τρόπο ποὺ θἄφερνε σὲ ἀπελπισία ὁποιοδήποτε ζωγράφο. Καὶ τὰ βουνὰ ὁλόγυρα τί ζωηρὰ χρώματα ποὺ παίρνουν! Καὶ τὰ δένδρα μὲ τὰ κίτρινα ἢ κοκκινωπὰ φύλλα, πόσο ἀλλοιώτικα φαίνουνται! Κι' ἡ χλόη ἀκόμα, ἡ πράσινη, μὰ πόσα χρυσάφια ἔχει στολισθῇ! Καὶ τὸ χῶμα, τὸ σχεδὸν ἄσπρο χῶμα τοῦ καλοκαιριοῦ, πῶς ἔγεινε βαθύτερο, ζωηρότερο! Κι' ὅλο τὸ τοπίο, πόλη μαζὶ κι' ἐξοχή, πῶς φαίνεται σὰν καθαρισμένο, σὰν ξανανειωμένο! Γιατί καὶ τὸ φθινόπωρο, γιὰ μιὰ στιγμή, παρουσιάζει τὸ ξανάνειωμα τῆς ἀνοιξῆς. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς αὐτὸ εἶναι σταθερό, ἀληθινό, ἐνῷ ἐκεῖνο εἶναι ἀπατηλό, ψεύτικο...

Οἱ ποιητὲς τρελλαίνουνται,—παλιὰ δουλειά!— γιὰ τὸ φθινόπωρο. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ τρελλαίνουνται καὶ γιὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα. Εἶναι τὸ τέλος, τὸ πέσιμο, ἡ παρακμή. Καὶ πάντα ἡ παρακμὴ ἔχει ἕνα θέλγητρο ξεχωριστό . . . Αὐτὰ ὅμως τα εἴπαμε τόσες φορές, ποὺ εἶναι περιττὸ νὰ λέμε κάθε χρόνο τὰ ἴδια. Καλὸ θἄταν, ἂν εἴχαμε νὰ ποῦμε τίποτα καινούριο. Ἀλλ' ἄφησαν τίποτα ποὺ νὰ μὴν τὸ ποῦν οἱ εὐλογημένοι ποιητές; Καὶ ποιὸν νἀνοίξῃς, μεγάλο ἢ μικρό, χωρὶς νὰ βρῇς μιὰ φθινοπωριάτικη ζωγραφιά, ἕναν ὕμνο στὸ φθινόπωρο; Ὅ,τι καὶ νὰ πῇς, πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς εἶναι χιλιοπωμένο. Φαίνεται ὅμως πὼς τὰ παιδιὰ αὐτὸ δὲν τὰ τρομάζει. Πόσα «Φθινόπωρα» δὲν ἔλαβε αὐτὸν τὸν καιρὸ ἡ Διάπλασις γιὰ τὴ Σελίδα! Ἔ, κάποιο ἀπ' αὐτὰ ὅλα θὰ βρεθῇ καλό, «σχετικῶς πρωτότυπο», κι' αὔριο-μεθαύριο θὰ δημοσιευθῇ. Κάμετε λοιπὸν ὑπομονὴ ὅσοι θὰ θέλατε νὰ διαβάσετε περισσότερα γιὰ τὸ ἀγαπημένο σας Φθινόπωρο.

Ἐγὼ σήμερα θὰ σταθῶ ὡς ἐδῶ. Ἀφοῦ σᾶς δώσω ὅμως καὶ μιὰ συμβουλή, ὄχι βέβαια πολὺ ποιητική: Τὸ Φθινόπωρο εἶναι λιγάκι ὕπουλο. Προσποιεῖται τὸ καλοκαῖρι, ἀλλὰ στὸ βάθος εἶναι πάντα χειμῶνας. Προσέχετε λοιπὸν νὰ μὴ σᾶς γελᾷ. Νὰ ντύνεσθε ὅπως σᾶς λέει ἡ μαμμὰ καὶ νὰ φυλάγεσθε. Καπρίτσια σὰν τὸ σημερινὸ τούρανοῦ, ποὺ βγῆκε μὲ τὰ γαλάζια του τρανσπαράν, γιὰ τὰ παιδιὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ' (Συνέχεια).

Εὐχαριστήσαμε τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπὸμπ ὅπως ἔπρεπε.

— Ὅταν θελήσετε νὰ γυρίσετε στὴν Ἀγγλία, μᾶς εἶπε μὲ μιὰ δυνατὴ χειραψία, ἡ Ἔκλειψις φεύγει ἀπὸ δῶ κάθε Τρίτη κι' εἶναι πάντα στὴ διάθεσή σας.

Εὐγενικὴ ἡ πρόταση βέβαια, μὰ δὲν εἴχαμε καμμιὰ ὄρεξη νὰ τὴ δεχθοῦμε, οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Ματτίας, γιατὶ δὲν εἴχαμε καὶ κανένα σκοπὸ νὰ ξανασχίσουμε θάλασσα τόσο γρήγορα...

Βγήκαμε στὸ Ἰζινὺ μὲ τὰ ροῦχα μας μόνο καὶ μὲ τὰ ὄργανά μας, — γιατὶ ὁ Ματτίας εἶχε θυμηθῆ νὰ πάρῃ καὶ τὴν ἄρπα μου, ποὺ τὴν εἶχ' ἀφήσει στὴν παράγκα τοῦ Μπὸμπ, τὴ νύκτα ἐκείνη ποὺ εἶχα πάει στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βαλανιδιᾶς. Οἱ σάκκοι μας ὅμως, μὲ ὅ,τι εἴχαν μέσα, ἔμειναν στάμάξια τῆς οἰκογενείας Δρίσκολλ. Αὐτὸ μᾶς στενοχωροῦσε κάπως, γιατὶ δὲν μπορούσαμε νἀρχίσουμε τὴ συνειθισμένη μας ζωὴ χωρὶς πουκάμισα, χωρὶς κάλτσες καὶ προπάντων χωρὶς χάρτη. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Ματτίας εἶχε φυλαγμένα δώδεκα φράγκα, καθὼς καὶ τὸ μερτικό μας ἀπὸ τὴ συντροφιὰ ποὺ εἴχαμε κάμει μὲ τὸν Μπὸμπ, εἰκοσιδύο σελλίνια, δηλαδὴ εἰκοσιεπτὰ φράγκα καὶ πενῆντα. Ὅλ' αὐτὰ ἔκαναν σαράντα σχεδὸν φράγκα, ποὺ γιὰ μᾶς ἦταν κάτι τί. Ὁ Ματτίας θέλησε νὰ τὰ δώσῃ στὸν Μπὸμπ γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς φυγῆς μου· μὰ ὁ Μπὸμπ ἀποκρίθηκε πὼς δὲν πληρώνουνται οἱ φιλικὲς ὑπηρεσίες καὶ δὲν θέλησε νὰ δεχθῇ οὔτε λεπτό.

Ἡ πρώτη μας λοιπὸν δουλειά, ἅμα βγήκαμε ἀπὸ τὴν «Ἔκλειψι», ἦταν νὰ βροῦμε κανένα παλιὸ στρατιωτικὸ σάκκο καὶ νἀγοράσουμε δυο πουκάμισα, δυὸ ζεύγη κάλτσες, ἕνα κομμάτι σαπούνι, ἕνα κτένι, κλωστή, κουμπιά, βελόνες καὶ τέλος κάτι ποὺ μᾶς ἦταν ἀκόμη πιὸ ἀπαραίτητο ἀπὸ τὰ τόσο χρήσιμα αὐτὰ πράγματα· ἕνα χάρτη τῆς Γαλλίας.

Ἀλήθεια, ποῦ θὰ πηγαίναμε τώρα ποὺ ἤμαστε στὴ Γαλλία; Ποιὸ δρόμο ἔπρεπε νὰ πάρουμε; Πῶς νὰ διευθυνθοῦμε;

Αὐτὸ συζητούσαμε βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Ἰζινύ, ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Μπαγιέ.

—Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ προτίμηση,εἶπε ὁ Ματτίας, κι' εἶμαι πρόθυμος νὰ πάω δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Ἕνα μόνο πρᾶγμα θέλω.

— Τί;

— Νἀκολουθήσουμε κανένα ποτάμι ἢ κανένα κανάλι, γιατὶ ἔχω μιὰ ἰδέα.

Κι' ἐπειδὴ δὲν τὸν ρώτησα ποιὰ ἦταν ἡ ἰδέα του, ὁ Ματτίας ἐξακολούθησε:

— Βλέπω πὼς πρέπει νὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσω. Ὅταν ὁ Ἀρθοῦρος ἦταν ἄρρωστος, ἡ κυρία Μίλλιγκαν τὸν ταξείδευε μὲ τὸν «Κύκνο» κι' ἔτσι τὸν ἀπάντησες.

— Μὰ δὲν εἶναι πιὰ ἄρρωστος.

— Δηλαδὴ εἶναι καλύτερα. Γιατ' εἶχε ἀρρωστήσει πιὸ πολὺ καὶ σώθηκε μὲ τὶς φροντίδες τῆς μητέρας του. Ἡ ἰδέα μου λοιπὸν εἶναι πώς, γιὰ νὰ τὸν γιατρέψῃ στὴν ἐντέλεια, ἡ κυρία Μίλλιγκαν τὸν ταξειδεύει πάλι στοὺς ποταμούς, στὰ ποτάμια καὶ στὰ κανάλια τῆς Γαλλίας μὲ τὸν «Κύκνο». Ὥστε ἂν ἀκολουθήσουμε κανέν' ἀπ' αὐτά, κι' ἔχουμε τύχη, μπορεῖ νὰ παντήσουμε τὸν «Κύκνο».

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ὁ «Κύκνος» βρίσκεται στὴ Γαλλία;

— Κανένας. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ «Κύκνος» δὲν μπορεῖ νὰ ταξειδέψῃ στὴ θάλασσα, ὑποθέτω πὼς δὲν θἄφυγε ἀπ' τὴ Γαλλία. Ἔπειτα, τί θὰ χάσουμε; . . . Ἐγὼ θέλω νὰ βροῦμε τὴν κυρία Μίλλιγκαν κι' ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς πρέπει γι' αὐτὸ νὰ κάμουμε ὅ,τι μποροῦμε.

— Ἀμ ἡ Λίζα, ὁ Ἀλέξης, ὁ Βενιαμίν, ἡ Στεφανία;

— Θὰ τοὺς ἰδοῦμε κι' αὐτούς, ἐνῷ θὰ ψάχνουμε γιὰ τὸν «Κύκνο». Πρέπει νὰ φθάσουμε σὲ κανένα ποταμὸ ἢ σὲ κανένα κανάλι. Ἂς ἰδοῦμε στὸ χάρτη, ποιὸς εἶναι ὁ πλησιέστερος ποταμός;

Ἀπλώσαμε τὸ χάρτη στὴ χλόη τοῦ δρόμου καὶ ζητήσαμε τὸν πλησιέστερο ποταμό. Ἦταν ὁ Σηκουάνας.

— Ὡραῖα! εἶπε ὁ Ματτίας. Νὰ πᾶμε στὸ Σηκουάνα.

— Ὁ Σηκουάνας περνᾷ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάνῃ αὐτό;

— Ἔχει καὶ πολύ. Ἄκουσα τὸν Βιτάλη νὰ λέῃ, πὼς ὅταν θέλουν νὰ βροῦνε κάποιον. στὸ Παρίσι πρέπει νὰ ψάξουν. Ἂν ἡ Ἀγγλικὴ Ἀστυνομία μὲ γυρεύῃ γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, δὲ θέλω νὰ μὲ βρῇ. Τότε δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὸ σκάσουμε.

— Μὰ μπορεῖ ἡ Ἀγγλικὴ Ἀστυνομία νὰ σὲ πιάσῃ καὶ στὴ Γαλλία;

— Δὲν ξέρω, μὰ ἂν εἶν' ἔτσι,δὲν πρέπει νὰ πᾶμε στὸ Παρίσι.

— Μὰ δὲν κάνει νἀκολουθήσουμε τὸ Σηκουάνα ὡς τὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ, νὰ τὸν ἀφήσουμε καὶ νὰ τὸν πάρουμε πάλι παρακάτω; Δὲν ἐννοῶ κι' ἐγὼ νὰ ἰδῶ τὸν Γαροφόλη.

— Τὸ πιστεύω!

—Ἂς κάνουμε λοιπὸν ἔτσι.Θὰ ρωτοῦμε τοὺς βαρκάρηδες, τοὺς ναῦτες, τοὺς ἐργάτες στὶς προκυμαῖες τοῦ ποταμοῦ· κι' ἐπειδὴ ὁ «Κύκνος», μὲ τὴ βεράντα του,ξεχωρίζει ἀπὸ τἄλλα πλοῖα, θὰ μᾶς ποῦν ἂν τὸν εἶδαν νὰ περνᾷ τὸ Σηκουάνα. Ἂν δὲν τὸν βροῦμε στὸ Σηκουάνα, θὰ τὸν ζητήσουμε στὸ Λείγηρα, στὸ Γαρούνα, 'ς ὅλους τοὺς ποταμοὺς τῆς Γαλλίας ὥς που νὰ τὸν βροῦμε.

Δὲν εἶχα νὰ προβάλω ἀντιρρήσεις στὸ σχέδιο αὐτὸ τοῦ Ματτία. Κι'ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε στὸ Σηκουάνα, γιὰ νἀκολουθήσουμε τὶς ὄχθες του πρὸς τἀπάνω.

Ἀφοῦ φροντίσαμε γιὰ μᾶς, ἦταν καιρὸς νὰ συλλογισθοῦμε καὶ τὸν Κάπη. Ἕνας Κάπης κίτρινος δὲν ἦταν γιὰ μένα ὁ Κάπης. Ἀγοράσαμε σαπούνι τῆς μπουγάδας καὶ στὸ πρῶτο ποτάμι ποὺ ἀπαντήσαμε, τὸν σαπουνίσαμε καλὰ καὶ τὸν λούσαμε.

Μὰ ἡ βαφὴ τοῦ φίλου μας Μπὸμπ ἦταν πολὺ καλῆς ποιότητος. Χρειάσθηκαν πολλὲς σαπουνάδες, πολλὰ τριψίματα,πολλὰ μπάνια καὶ προπάντων πολλὲς ἑβδομάδες, γ.ὰ νὰ ξαναπάρῃ ὁ Κάπης τὸ φυσικό του χρῶμα. Εὐτυχῶς ἡ Νορμανδία εἶναι ἡ χώρα τοῦ νεροῦ καὶ μπορούσαμε νὰ τὸν πλένουμε καθεμέρα.

«Ἔσχιζε γοργὰ τὴ θάλασσα, γέρνοντας τόσο...,» (Σελ. 349. στ. γ'.)

Ἀπὸ τὸ Μπαγιέ, τὸ Κάεν, τὸ Πον-λ' Ἐβὲκ καὶ τὸ Πον-Ὠντεμέρ, φθάσαμε τὸν Σηκουάνα στὴ Λαμπούγη.

Ὅταν, ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν δενδρόφυτων λόφων καὶ στὴ στροφὴ ἑνὸς σκιεροῦ δρόμου, ὁ Ματτίας εἶδε ἄξαφνα μπροστὰ του τὸν Σηκουάνα, νὰ σχηματίζῃ μιὰ μεγάλη καμπύλη, ποὺ ἐμεῖς βρισκόμαστε στὸ κέντρο της, καὶ νὰ ρέῃ σιγὰ-σιγὰ μὲ τὰ γαλήνια κι' ἄφθονα νερά του, τὰ σκεπασμένα ἀπὸ καράβια μὲ ἄσπρα πανιὰ καὶ μὲ βαπόρια,ποὺ ὁ καπνός τους ἀνέβαινε ὡς ἐμᾶς, ἐδήλωσε πὼς τὸ θέαμα αὐτὸ τὸν ἐσυμφιλίωνε μὲ τὸ νερὸ καὶ πὼς μὲ μεγάλη του εὐχαρίστηση θὰ ταξείδευε κι' αὐτὸς σ' ἕνα τέτοιον ἥσυχο ποταμό, ἀνάμεσα στὰ δροσερὰ ἐκεῖνα λειβάδια, τοὺς καλλιεργημένους ἀγροὺς καὶ τὰ πυκνὰ δάση ποὺ τὸν περίζωναν μὲ πρασινάδα.

— Νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς στὸ Σηκουάνα ταξειδεύει τὸν ἄρρωστο γιό της ἡ κυρία Μίλλιγκαν! μοῦ εἶπε μὲ πεποίθηση.

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθουμε σὲ λίγο, ρωτῶντας τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ ποὺ εἶναι κεῖ κάτω.

Δὲν ἤξερα ὅμως πὼς δὲν εἶναι τόσο εὔκολο νὰ συνεννοηθῇ κανεὶς μὲ Νορμανδούς. Ποτὲ δὲν ἀποκρίνονται καθαρά, ἀλλ' ἀπεναντίας ρωτοῦν αὐτοὶ ἐκεῖνον ποὺ θέλει νὰ τοὺς ρωτήσῃ:

— Καράβι τῆς Χάβρης, νὰ σᾶς χαρῶ, ἢ καράβι τῆς Ρουένης γυρεύετε;—Μαοῦνα εἶναι; Βάρκα, καΐκι, κόττερο, τί, νὰ σᾶς χαρῶ;

Ἀφοῦ ἀποκριθήκαμε 'ς ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, κατορθώσαμε τελοσπάντων νὰ μάθουμε, σχεδὸν γιὰ βέβαιο, πὼς ὁ «Κύκνος» δὲν φάνηκε ποτὲ στὴ Λαμπούγη, —τέτοιο πρᾶμμα, νὰ σᾶς χαρῶ! . . — ἢ ἂν πέρασε, θἄταν νύκτα καὶ δὲν τὸν εἶδε κανείς.

Ἀπὸ τὴ Λαμπούγη πήγαμε στὴ Ρουένη, ὅπου ξαναρχίσαμε τὴν ἔρευνά μας μὰ χωρὶς καλύτερο ἀποτέλεσμα. Στὸ Ἐλμπέφ, στὸ Πόζ, τὰ ἴδια: κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ μᾶς πῇ γιὰ τὸν «Κύκνο».

Χωρὶς νἀποθαρρυνόμαστε, ἐξακολουθούσαμε νὰ προχωροῦμε, ρωτῶντας. Δὲν εἴχαμε ὅμως πιὰ μεγάλες ἐλπίδες, γιατὶ ὁ «Κύκνος» δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ εἴχε ξεκινήσει ἀπὸ μέρος διάμεσο. Ἡ Κα Μίλλιγκαν κι' ὁ Ἀρθοῦρος ἢ ἀπὸ τὸ Κιλλμπέφ θὰ εἶχαν μπῆ στὸ πλοῖο τους, ἢ ἀπὸ τὴ Ρουένη. Ἀλλ' ἀφοῦ ὡς τώρα δὲν βρήκαμε τὰ ἴχνη τους, ἔπρεπε νὰ πᾶμε ὡς τὸ Παρίσι κι' ἀκόμη παραπέρα.

Ἐπειδὴ δὲν περπατούσαμε μόνο γιὰ νὰ προχωροῦμε, ἀλλὰ ἔπρεπε καὶ νὰ κερδίζουμε καθεμέρα τὸ ψωμί μας, ἐκάναμε πέντε ἑβδομάδες γιὰ νὰ φθάσουμε ἀπὸ τὸ Ἰζινὺ στὸ Σαραντόν.

Ἐκεῖ παρουσιαζόταν ἕνα ζήτημα: ἔπρεπε νἀκολουθήσουμε ἀκόμα τὸ Σηκουάνα, ἢ νὰ πάρουμε καλύτερα τὸ Μάρνη; Μελετούσαμε συχνὰ τὸ χάρτη, μὰ δὲν ξέραμε τί νἀποφασίσουμε, γιατὶ κι' οἱ δυὸ δρόμοι μᾶς φαινόνταν ἐπίσης καλοὶ γιὰ τὸ σκοπό μας.

Εὐτυχῶς, μόλις φθάσαμε στὸ Σαραντόν, τὸ ζήτημα λύθηκε γιατί, γιὰ πρώτη φορά, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖ στὶς ἐρωτήσεις μας, πὼς εἶχαν ἰδῆ ἕνα πλοῖο θαλαμηγό, μὲ βεράντα, ποὺ ἐμοιάζε μὲ τὸν «Κύκνο».

Ὁ Ματτίας χάρηκε τόσο πολύ, ὥστε ἄρχισε νὰ χορεύῃ στὴν προκυμαία· ἔπειτα, ἀφίνοντας ἄξαφνα τὸ χορό, πῆρε τὸ βιολί του κι' ἔπαιξε ἕνα θριαμβευτικὸ ἐμβατήριο.

Στὸ διάστημ' αὐτό, ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ ρωτῶ τοὺς ναυτικούς.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΜΟΜΗΛΙΑ

1

Στὸ χέρι μου ὅταν ἔδωσα
τὴν πέννα, γιὰ νὰ γράψῃ
Ὅ,τι ἡ καρδιά μου ἀγαπᾷ
κι' ὅ,τι ποθεῖ νὰ κλάψῃ,
Ἐβγῆκαν αὐτὰ τἄτεχνα
κι' ἀσμίλευτα τραγούδια
Ποὺ μοιάζουνε τὰ πιὸ φτωχὰ
καὶ ταπεινὰ λουλούδια:
Τὰ χαμομήλια τῶν ἀγρῶν
τὰ περιφρονημένα,
Ποὺ ἀνθοῦνε καὶ μαραίνονται
στοὺς κάμπους σκορπισμένα.

2

Τὴν ὥρα ποὺ παλεύανε
τὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι,
Ἀνάλαφρα κουνήθηκαν
στοῦ ζέφυρου τὸ χάδι
Τῆς ὁμοφῆς μας τῆς μουριᾶς
τὰ μεταξένια φύλλα
Καὶ κάτι ψιθυρίσανε
μὲ κρύφια ἀνατριχίλα.
Τὴν ὥρ' αὐτὴ τὴ μυστικὴ
τί θλιβερὸ νὰ λένε
Τὰ φύλλ' ἀργοσαλεύοντας
καὶ μοιάζουν σὰ νὰ κλαίνε;

Μελλοθάνατη

Η ΚΑΤΣΑΡΙΔΑ

Πρὶν νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ παρακάτω, πρέπει νὰ σᾶς φανερώσω, μὲ μεγάλη μου ντροπή, ἕνα ἐλάττωμά μου ποὺ μὲ κάνει καὶ ὑποφέρω κάθε καλοκαίρι: εἶναι ὁ φόβος ἀπ' τὶς... κατσαρίδες! Ἕνας ἀκατανίκητος φόβος, ἕνας φόβος γελοῖος. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι ὅσο ἐγὼ τὶς φοβοῦμαι καὶ τὶς ἀποφεύγω, τόσο αὐτὲς ἔρχονται ἐπάνω μου· θαρρεῖς πὼς τὸ κάνουν ἐπίτηδες οἱ ἀθεόφοβες!

Προχθὲς λοιπόν, εἶχα προσκαλέσει τὶς φίλες μου, καὶ τὶς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ τρώγαμε παγωτὸ τῆς κατασκευῆς μου ποὺ νὰ πάῃ καπνός. Ἀπὸ νωρὶς βάλθηκα στὴ δουλειά, καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα τὸ παγωτὸ ἦταν ἕτοιμο. Ἑτοιμάσθηκα νὰ τὸ σερβίρω, γιατὶ ἡ Ἀγγελική καὶ ἡ Εὐγενία εἶχαν ἔρθει καὶ οἱ ἄλλες δὲν θἀργοῦσαν. Παίρνω λοιπὸν στὸ ἕνα χέρι τὸ δίσκο φορτωμένο μὲ τὰ πιατάκια καὶ τὰ ποτήρια, στὸ ἄλλο χέρι τὸ πιάτο μὲ τὸ παγωτό, καὶ σιγά-σιγά, μὲ προσοχὴ διευθύνομαι πρὸς τὴν πόρτα...

Ἄξαφνα, βλέπω μπροστά μου μιὰ κατσαρίδα, μιὰ μιὰ κοτσαρίδα, τόση δά μεγάλη, μαύρη, φοβερή! Ὄχ! τρομάρα μου! «Πάει τὸ παγωτό!» εἶπα ἀπὸ μέσα μου. Δὲν πρόφθασα νὰ κουνηθῶ, κοὶ ἡ κατσαρίδα ὁρμᾶ ἐπάνω μου. Σὰν τρελλὴ ἀπ' τὸ φόβο, βγάζω κάτι φωνές, καὶ τὰ πετῶ ὅλα χάμω... μπρρρουούμμμμ!... κατακλυσμός!...

Τρέχω ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, τινάζω τὰ ροῦχα μου, τὰ μαλλιά μου γιὰ νὰ τὴν βγάλω, μὰ ποῦ αὐτή!... Γλυστρῶ, πέφτω, ξανασηκώνομαι, ἀγεβαίνω στὸ τραπέζι, φωνές, κακό, φασαρία. Τρέχουν ὅλοι νὰ δοῦν τί ἔπαθα· ὁ μπαμπᾶς ἡ μαμά, ἡ Ἀγγελική, ἡ Εὐγενία, καὶ σαστίζουν μπρὸς στὸ θέαμα ποὺ τοὺς παρουσιάζεται.

— Τὴν κατσαρίδα! Τὴν κατσαρίδα σκοτῶστε! γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ!... φωνάζω ἐγώ.

Μ' ἀντὶ νὰ μὲ λυπηθοῦν, οἱ εὐλογημένοι, ποὺ κόντεψα ν' ἀρρωστήσω ἀπ' τὴ τρομάρα μου, ἔβαλαν τὰ γέλια καὶ μὲ κορόϊδευαν! Ἅμα τὴν σκότωσαν πιά, κατέβηκα ἀπ' τὸ τραπέζι καί, ἐξαγλημμένη, ἐκάθησα σὲ μιὰ καρέκλα, κοιτάζοντας μὲ ἀπελπισία τὰ συντρίμμια καὶ τὸ παγωτὸ ποὺ ἔλυωνε χάμω... Στὴν ὥρα φθάνουν καὶ οἱ ἄλλες φίλες μου· ἡ Ἀγγελικὴ πάει νὰ τοὺς ἀνοίξῃ...

—Τρέξετε, κορίτσια, τρέξετε...

—Τί τρέχει; Ἀκούσαμε τὶς φωνὲς ἀπὸ κάτω...

—Οὐουού .,. ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέγω!.. Γιὰ μιὰ κατσαρίδα. ἔχυσε τὸ παγωτό, ἔσπασε πιάτα, δίσκο, ποτήρια...

—Μὰ ποιὸς καλέ;...

— Ποιὸς ἄλλος παρὰ ἡ...

Φρίδολίνη

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(τοῦ I. Racine)

Πόσον ὁ Κύριος εἶναι καλός! Πόσον ὁ ζυγός του εἶναι προσφιλής! Εὐτυχισμένος ὅποιος ἀπὸ παιδὶ γνωρίζει τὴν γλυκύτητα! Μικρόκοσμε, τρέξε σ' αὐτὸν τὸν λατρευτὸ Διδάσκαλο: τὰ θελκτικώτερα καλὰ δὲν ἔχουνε τίποτα ποὺ νὰ συγκρίνεται μὲ τοὺς χειμάρρους τῆς ἡδονῆς ποὺ χύνει σὲ μιὰ καρδιά. Πόσον ὁ Κύριος εἶναι καλός! πόσον ὁ ζυγός του εἶναι προσφιλής! Εὐτυχισμένος ὅποιος ἀπὸ παιδὶ γνωρίζει τὴν γλυκύτητα.

Θρίαμβος τοῦ Δικαίου

ΝΑΤΠΙΓΚΕΡΤΩΝΙΣΜΟΙ

Τελείωσε ἐπὶ τέλους κι' αὐτὸ τὸ Νάτ Πίγκερτων ὁ Νῖκος, τῶβαλε στὴν τσέπη κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Ἔξαφνα, μπρὸς σὲ μιὰ βιτρίνα χρυσοχοείου, βλέπει ἕναν κύριο ποὺ κοίταζε μέσα προσεκτικά, καὶ ποὺ μόλις βγῆκε κάποιος ἀπ' τὸ χρυσοχοεῖο, ἄφησε τὴ βιτρίνα καὶ τὸν ἀκολούθησε.

...Ἀμέσως ὁ Νῖκος κατάλαβε πὼς ὁ πρῶτος ἦταν... δολοφόνος!... Βλέπετε, εἶχε ὁ Νῖκος... ἀστυνομικὴ ὀξυδέρκεια.,. στὴν τσέπη καὶ καμμιὰ ἑκατοστὴ Νάτ Πίγκερτων στὸ σπίτι!

Μπρὸς οἱ κύριοι, ξοπίσω ὁ φίλος μας. Καὶ νὰ δῆς πὼς κάθε τόσο προσταθοῦσε νὰ κρύβεται πίσ' ἀπ' τοὺς διαβάτες, — γιατὶ ἔννοια σας καὶ ὁ Νῖκος δὲν τρώει τέτοια χάπια. Ἂν γύριζε ὁ κύριος ἔξαφνα καὶ τὸν ἔβλεπε; Ἔτσι φθάσανε στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Ὁ πρῶτος κύριος χάθηκε, ὁ δεύτερος ὅμως κάθησε στὸ καφενεῖο. Κι' ὁ Νῖκος ποὺ δὲν τὸ παρατήρησε, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Ἀστυνομία. Μόλις ὅμως ζήτησε τὸν ἀριθμό, ἄφησε τὸν ἀποδέκτη κι' ἔφυγε, γιατὶ σκέφθηκε πὼς θἄταν πιὸ μεγάλη τιμὴ νὰ συλλάβῃ κανεὶς μόνος του ἕνα...δολοφόνο!!

Ἔμειναν τρεῖς ὧρες (μὲ τὸ ρολόγι) ἐκεῖ, κι' ὁ ἀστυνομικός μας κι' ὁ... δολοφόνος. Ὕστερα σηκώθηκε ὁ τελευταῖος καὶ κατέβηκε τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, καὶ πάντα ξοπίσω του ὁ πρῶτος. Ὁ Νῖκος σκέφθηκε νὰ μεταμορφωθῇ λιγάκι. Ὕστερα ὅμως τάφησε, γιατὶ ἦταν ἐννιὰ ἡ ὥρα βράδυ καὶ δὲν πίστευε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὁ... δολοφόνος.

Μὰ καὶ νὰ τὸν ἀναγνώριζε, εἶχε εὐτυχῶς τὸ.. σουγιά του μαζύ.

Σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου, ὁ Νῖκος ἔχασε τὸ... δολοφόνο.

Ἔκαμε νὰ μπῇ στὸ δρόμο. μὰ δὲν πρόφθασε. Ἔννοιωσε ἕνα πρᾶμμα σάν...χέρι στὸ μάγουλο κι' ἔπεσε κάτω, μόλις προφθάνοντας ν' ἀκούσῃ:

«Βρὲ παληόπαιδο, τὶ θέλεις καὶ μ' ἀκολουθᾷς ἐμένα, μυστικὸ ἀστυνόμο, ἀπ' τὶς πέντε ἡ ὥρα;»

* *

Σὰ θέλουν οἱ φίλοι τοῦ Νίκου νὰ τὸν κάμουν νὰ θυμώσῃ, τοῦ δείχνουν ἕνα Νὰτ Πίγκερτων, ἢ χαιρετῶντας τον τοῦ λέγουν:

«Χαῖρε, ἀστυνομικὲ τῶν ἀστυνομικῶν!»

Κι' ὁ Νῖκος πέταξε ὅλα τὰ Πίγκερτων.

Νεῖλος

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΑΣ

(Στὰς Δας Καπὲ χαρισμένο)

Πολὺ πρὶν ἀκόμα ὁ ἥλιος φανῇ, ξεκινήσαμε γιὰ τὸ ἐρημικὸ ἐκκλησάκι, νὰ προσκυνήσουμε τὸ λείψανο τοῦ ἅγ. Παταπίου ποὺ φυλάγουνταν ἐκεῖ.

Προχωρούσαμε πάντα στὸ στενὸ μονοπάτι, ποὺ χαράσσεται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πεῦκα κι' ἡ πρωϊνὴ δροσιὰ μᾶς ἐχάϊδευε ἡδονικὰ τὰ πρόσωπα καὶ μᾶς ἔφερνε τὴ δυνατή κι' ὑγιεινὴ μυρωδιὰ τοῦ ρετσινιοῦ. Κάπου-κάπου κανένας χωριάτης ἢ κυνηγός.

Ὅταν φθάσαμε στὴν κορυφή, οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ἀγγιξαν δειλὰ-δειλὰ τὶς κορυφὲς τῶν δένδρων. Ἡ θέα ἀπὸ κεῖ πάνω θαυμασία, — φαντασθῆτε: Δυὸ ἀπέραντες λουρίδες ἀπὸ τὸ πιὸ ὄμορφο γαλάζιο, ἀραχνοῦφαντο γαλάζιο πέπλο, ποὺ ταλαντευόταν ρυθμικὰ λὲς καὶ τὸ κουνοῦσαν χέρια ἄφαντα, — ὁ Κορινθιακὸς καὶ ὁ Σαρωνικός, — καὶ στὴ μέση μιὰ ἄλλη λωρίδα καταπράσινη, ἀπέραντη. ἀπὸ πεῦκα κι' ἐλῆές.

Μερικὰ ψαροκάτκα, ἀκολουθῶντας τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, μόλις ἔφθαναν ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ Ἰσθμοῦ κι' ἀπὸ πάνω ὁ οὐρανός, ἀγκαλιάζοντας ὅλα μ' ἕνα μειδίαμα χαρᾶς σογάλαξο.

Μπήκαμε στὴν ἐκκλησίτσα ποὺ εἶχε μείνει στὸ χωριό, εὐωδίαζε ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ τοῦ αὐτός. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μέλιβανιοῦ, κι' ἀφοῦ προσκυνήσαμε δέκα ὧρες μακριὰ ἀπ' τὸ χωρίσαμε κάτω στὴ σκιὰ τῶν πεύκων. Ἐκεῖ, μὲ συντροφιὰ τὸ τραγούδι τῶν τζιτζικιῶν, περάσαμε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ μόνο σὰν ἔδυσε ὁ ἥλιος, ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Λουτράκι, μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο μιᾶς ἀγνῆς λαστῆς φύσεως.

Χρυσῆ Ἀκτίς

ΔΕΝ ΤΟ ΦΟΒΟΥΜΑΙ

Νὰ μπάῃ ἀπὸ τὴ θύρα τὸ κεφάλι μου πὼς εἶδαν νόμισαν πολλοὶ κι' ἄλλοι κάτι σὰ φάντασμα... Τὶ νἆναι τάχα; Ἴσκιος ἀνθρώπου; φάντασμα; στὸ [χεῖ

Ὅ,τι κι ἂν εἶναι, τὶ νὰ θέλῃ πάει τὴ μέρα τὴ λευκὴ τὴ λαμπρή; Στὴν παιδική μου κάμαρη τὶ θέλει καὶ στοῦ ἀντρός, στοῦ γέρου, [ζητᾷ

Δὲν τὸ φοβοῦμαι! Κι' ἂν τυχὸν [στὸν ἀντ

τὸν τσιγγούνη κλεψιὰ τοῦ προμ[ν

στὸ γέροντα τὸ χάροντα κι' [δείχ

Σὲ μένα ὅμως τίποτε: Περνᾷ...

Ξένος Νεανί

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Τὸν θυμᾶμαι σὰν πῆγα μιὰ φορὰ στὸ χωριό του. Τὸν εἶχα ἰδῆ στὴν ἐκκλησιά, νὰ βαστᾷ «τὸ δίσκο», γιατὶ νὰ ξέρετε πὼς ἦταν κι' ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησιᾶς, φόρος τοῦ σκολειοῦ, κι' ὅ,τι καλὸ εἶχε τὸ χωριό, σ' αὐτὸν τὸ χρέστοῦσε...

Τώρα ὅμως αὐτὰ εἶναι γι' [illegible] τὸν περασμένα μεγαλεῖα, ἴσως [illegible] καὶ . . . ξεχασμένα.

Τὸν βλέπεις μ' ἕνα τρύπιο πανταλόνι, ξυπόλητο, μ' ἕνα ξεσχηλιασμένο πουκάμισο, γεμᾶτο λάρα, μὲ μαλλιὰ μεγάλα κι' ἀχτένιστα, καὶ μὲ κάτι μάτια ἄγριοβγαλμένα ἀπ' τὶς κόχες τους· καὶ σὲ πιάνει ἕνας φόβος, σὰν τὸν βλέπῃς, μάφρισμένο στόμα, νὰ τρέχῃ στὰ σοκάκια τῆς πόλεμας, καὶ πίσω του καμμιὰ δεκαριὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου, μὲ σάπια λεμόνια καὶ μὲ πέτρες στὰ χέρια, νὰ πετροβολοῦν τὸν δυστυχισμένο αὐτόν . . . τρελλό.

Σὰν τὸν εἶδα, ἡ καρδιά μου ράγισε... Νὰ ξέρῃς τί ἦταν ἄλλη φορὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὸν νὰ τὸν βλέπῃς σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, εἶναι πολὺ λυπηρό!

Πάσχισα κι' ἠῦρα ἕνα συγγριαγό του γέρο, καὶ τὸν ρώτησα πῶς ἔγειν' ἔτσι ὁ ἄλλοτε . . . ἀνθρωπος.

—Αὐτὰ ποὺ τράβηξε, παιδί μου —μοῦπε ὁ γέρος—οὔτε ὁ ὀχτρός μας νὰ μὴν ἰδῇ! . . . Αὐτός, πολές, εἶδε νὰ σκοτώνουν μπροστά μάτια του, τὴ γυναίκα τοῦ τὰ δυό του παιδιά, καὶ τὴ γριμάνα του, τὴν ἄγρια ἐποχή, πὼς τὰ σκυλιὰ οἱ Τοῦρκοι, μᾶς ἔδιωξαν ἀπ' τὸν τόπο μας . . . Ὁ μ[illegible] τικό, ἀπαντᾷ ὁ μάγκας, δὲν χολοσκάνω καθόλου: ἴσια-ἴσια γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ξαπλώθηκα στὸν ἥσκιο!...»

[Μετάφρασις] *Ἀετιδεὺς*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σὲ συζήτηση:

— Στενοκέφαλος ποὺ εἶσαι καϊμένε!

— Ἐγώ; καθόλου! Φορῶ ψαθάκι 52 νούμερο!....

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ

* *

Ὁ Ἀετιδεύς: — Σήμερα ἔκαμα ἕνα σωρὸ λογοπαίγνια!

Τὸ Διπλᾶνον: — Μπᾶ! γιὰ δεῖξε μού τα, νὰ πάρω κι' ἐγώ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Δάσους

* *

Στὸ σχολεῖο ρωτοῦν τὸ Συριανὸ Διαβολάκι.

— Καὶ τὶ θὰ σκεφθῆς, ἐὰν ἰδῆς τὴν κυανόλευκο νὰ κυματίζῃ μέσα στὴ μάχη;

— Θὰ σκεφθῶ... θὰ σκεφθῶ, ὅτι φυσάει δυνατὸς ἀέρας!..

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Γλυκιᾶς Ἀναμνήσεως

* *

Ἕνας μικρὸς ποὺ εἶχε μανία νὰ μιλάει στὴν καθαρεύουσα, εἶχε προσκληθῆ σ' ἕνα γνωστό του σπίτι νὰ δειπνήσῃ.

Μεταξὺ ἄλλων φαγητῶν, ἔφαγε καὶ καλαμαράκια τηγανιτά.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μητέρα του τὸν ρώτησε:

— Τί ἔφαγες χθὲς βράδυ στὸ σπίτι τοῦ κ. Ν;...

—.....καὶ μελανοδοχεῖα τηγανιτά!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδριγκτων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 6 Ὀκτωβρίου 1920.

***Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.** (*Ἴδε φύλ. 1—3*)

ΣΑΣ εἶπα, ὅτι ἄρχισαν ἀπὸ τώρα αἱ ἀνανεώσεις γιὰ τὸ 1921. Διαβάστε τώρα καὶ αὐτὰ ποὺ μ' γράφει ἡ *Δαφνοστεφανωμένη Κυανόλευκος*: «Δὲν παρέλειψα μέχρι τοῦδε, πιστεύω, οὐδεμίαν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἔχω. Μικρὸν δεῖγμα τῆς ἀγάπης μου ἔστω καὶ ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀποστολή τῆς διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος συνδρομῆς μου. Διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς θὰ λάβῃς 18 δραχμάς, ἐξ ὧν αἱ 16 διὰ τὴν ἐτησίαν συνδρομήν μου, αἱ δὲ δύο διὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ψευδωνύμου μου . . .» Καὶ ἡ φίλη μου αὐτὸ τὸ ὀνομάζει μικρὸν δειγμα ἀγάπης, ἐνῷ εἶναι ἓν' ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα!

Πολλὰ παιδιά, *Ἐξαντρίκ*, ἔχουν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα τῆς ὀκνηρίας καὶ τὴν κακὴ συνήθεια τῆς ἀναβολῆς. Οὔτε θὰ σὲ μαλώσω λοιπόν, οὔτε θὰ σὲ χαρακτηρίσω ὡς «ἀφιλόστοργην», ἀφοῦ μάλιστα μὲ τόση εἰλικρίνεια μοῦ ἐξομολογεῖσαι. Θὰ σοῦ συστήσω μόνο νὰ νικήσῃς μὲ τὴ θέλησι τὸ ἐλάττωμά σου καὶ νἀφήσῃς τὴν κακὴ συνήθεια, γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ ἔχῃς στὴ ζωή σου κι' ἄλλες ἐνοχλήσεις ἀπὸ τὴ μικρὴ ἀνησυχία μήπως σὲ θεωρήσω ἀφιλόστοργη...

Ναί, *Γοργὴ Ψαροπούλα*, ἐφφιάσθηκα ποὺ ἔλαβα γράμμα σου ἀπὸ τὴ Γενεύη. Πότε βρέθηκες ἐκεῖ-πέρα καὶ πότε . . . τὰ εἴδες ὅλα! Ὥστε ἡ λίμνη εἶναι μαγεία κι' ἡ πόλη πιὸ καθαρὴ κι' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἔ; . . . Μὰ βέβαια! ἂς εἶχε κι' ἡ Ἀθήνα μιὰ λίμνη καὶ βλέπαμε Περιμένω κι' ἄλλες σου ἐντυπώσεις καὶ σοῦ εὔχομαι καλὰς προόδους.

Νὰ καὶ τὸ *Μελαψὸ Σκαλιωτάκι*, ποὺ κατόρθωσε τελοσπάντων νὰ μοῦ γράψῃ, ἀφοῦ δοκίμασε τόσες φορές. «Ἐκεῖ ποὺ καθόμουνα, λέει, στὸ γραφεῖο μου ἀποφασιστικὰ νὰ σοῦ γράψω. μ' ἔπιανε τέτοια συγκίνηση, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ σύρω γραμμή. Δὲν ξέρω γιατί . . . ἴσως ἤταν ἀπὸ τὴν πολλή, τὴν ἀπέραντη στοργὴ ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σένα . . .» Ἀπ' ἀ τὰ κρίνω μὲ χαρά μου ὅτι καλὸ νέο φίλο ἀποκτῶ.

Ὁ *Κύκνος* μοῦ γράφει: «Γιὰ τὰ *Πεπρωμένα*, ποὺ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ ἰδῶ στὴν πρώτη καὶ 'ς ἄλλες δυὸ ἀκόμα θραδιὲς; στὰ Διονύσια, δὲν ἔχω παρὰ νὰ συγχαρῶ ὁλόθερμα τὸ δυνατὸ συγγραφέα καὶ νὰ τοῦ πῶ ὅ,τι κι' ἐκεῖ, μέσα στὰ χειροκροτήματα ὅλης τῆς αἴθουσας, εἶπα: *Ἐνθουσιασμένος, καταγοητευμένος, εὐτυχισμένος!* — Δὲν θὰ τυπώσῃ λοιπὸν αὐτὴ τὴ μεγάλη του ἐφετεινὴ ἐπιτυχία ὁ κ. Ξεγόπουλος;» Δὲν ξέρω ἀκόμη, ἴσως.

Μαγικὴ Σελήνη, μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο μετὰ τὸν ἐρχομό σου στὰς Ἀθήνας καὶ τὴν ἐπισκεψή σου στὸ γραφεῖο. Πίστεψε ὅτι κι' ἐμεῖς ὅλοι μένουμε ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴ γνωριμία σου. Κι' ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ ἐγνώρισε μιὰ τόσο καλὴ νέα πατριώτισσά του.

Τ' *Ὄνειρο τῆς Κύπρου* μοῦ καταγγέλλει κάτι παράξενο: Ἕνα κορίτσι ἀπὸ κεῖ-πέρα δείχνει τὰ ποιήματα τῆς *Μεσογειακῆς Ἀκτῆς* καὶ λέει πὼς εἶναι δικά της. Δηλαδὴ πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ *Μεσογειακὴ Ἀκτή*, πὼς αὐτὴ γράφει καὶ μοῦ στέλνει τὰ ποιήματα ποὺ δημοσιεύονται· μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Πῶ, σᾶς φαίνεται; Πιὸ ἀπίθανο, πιὸ εὔκολο. παρὰ νἀντιγράφῃ κανεὶς ξένα ποιήματα καὶ νὰ μοῦ τὰ στέλνει γιὰ δικά του. Οἰκειοποιεῖται τὰ δημοσιευμένα καὶ τελειώνει. Τί ἀδυναμίες ὑπάρχουν στὸν κόσμο!..

Ὡραῖο τὸ γράμμα σου, *Νεῖλε*, ἀκόμη πιὸ ὡραία ἡ γελοιογραφία ποὺ τὸ στολίζει, — εἶσαι καὶ γελοιογράφος; — κι' ἀκόμη πιὸ ὡραῖο τὸ ποίημα γιὰ τὴ Σελίδα ... Ἡ ἀρίερωση ὅμως θὰ σοῦ σωθῇ. Μόνο σὲ φίλους σας, σὲ ὁμηλίκους σας μπορεῖτε νἀφιερώνετε τὰ κομμάτια ποὺ στέλνετε γιὰ τὴ Σελίδα. Σὲ μεγαλύτερους δὲν ταιριάζει...

Ἴζο ντ' Ὄρο, ἡ τελευταία παράγραφος εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος λέγει, ὅτι ἀπενεμήθησαν Ἔσημα ἀναλόγως μὲ τὰ φύλλα ποὺ διέθεσεν ἕκαστος, δηλαδὴ ἕνα Ἔσημο· διὰ κάθε 25 φύλλα. Π. χ. ἕνα ποὺ διέθεσε 52 φύλλα, ἔχει 3 Ἔσημα. $(25+25+2$, ἢ $52:25=2\frac{2}{25})$.

Ἂς τὸ ἔχουν λοιπὸν ὑπ' ὄψει ὅσοι κάμνουν Στατιστικὴν τῶν Ἐσήμων.

Μιὰ περιεργοτάτη συνάντησι: Ἡ *Ματωμένη Κυανόλευκος* εἶχε γράψει γιὰ τὴ Σελίδα ἕνα ποίημα κι' ἐτοιμάζετο νὰ μοῦ τὸ στείλῃ, ὅταν βλέπῃ ἔξαφνα τὴν «*Ἔ[illegible] Βρυσούλα*» τοῦ *Ἴζο ντ' Ὄρο*. Αὐτὴ τὴν ξέρετε. Διαβάστε τώρα καὶ τὸ ποίημα τῆς *Ματωμένης Κυανολεύκου*:

Βρύση στοῦ δρόμου τὴ στροφὴ
τὰ γάργαρά της χύνει τὰ νερά
Καὶ τοῦ διαβάτη τὴ δίψα σβεῖ,
τοῦ διαβάτη ποὺ περγᾷ.

Μὰ ποὺ στέρεψε ἦλθε ὥρα
τῆς βρύσης τὸ καθάριο τὸ νερὸ
Καὶ πιὰ κανέναςδὲν κοιτάζει τώρα
τὸν σκουρασμένο της κρουνό.

Πῶς μπορεῖ, ἀλήθε α, νὰ ἐξηγηθῇ τόση ὁμοιότης;

Ὁ *Φίλος τῆς Ἀκρογιαλιᾶς* μοῦ γράφει ὅτι, παρακινηθεὶς ἀπὸ τὴν Ἀγγελίαν Κ.—319, ἐπῆγε τὴν περασμένην Κυριακὴν εἰς τὸν Πλάτανον τοῦ Π. Φαλήρου, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἐξάδελφόν του καὶ κρατῶν ἕνα φύλλον Διαπλάσεως. Ἀλλὰ δὲν βρῆκε κεῖ κανένα κι' ἐπέστρεψε ἄπρακτος.— Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ξέρω κι' ἄλλους ποὺ πῆγαν καὶ δὲν βρῆκαν κανένα. Πῶς γίνεται; θὰ πῆτε. Καὶ ὅμως!

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, *Ραδάμανθυ*, προπάντων γιὰ τὴν εἰλικρίνεια. Μὰ βέβαια ποὺ τὰ παιδιά μου δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζωνται σὲ μένα προφάσεις, νὰ μοῦ λένε ψέμματα, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν μιὰ ἔλλειψη τους. Ὁ καλύτερος τρόπος, ἡ καλύτερη δικαιολογία, σὲ μιὰ μητέρα, εἶναι ἡ καθαρὴ ὁμολογία τῆς ἀλήθειας.— Ναί, ἀφοῦ ξέρεις ἀράπικα καὶ μεταφράζεις, μπορεῖς νὰ μοῦ στέλνῃς ὅ,τι νόστιμο βρίσκεις.

Κι' εἰς ἀνώτερα λοιπόν, *Βεατρίκη*, νὰ χαρῇς ἀκόμη πιὸ πολύ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ δὲν εἴμαστε πολὺ δυσαρεστημένοι. Ἔκαμε λίγα κρύα τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ τώρα ἔχουμε μόνο δροσιὰ φθινοπωριάτικη. Τὸ μεσημέρι μάλιστα ὁ ἥλιος καίει καλά.

Πολὺ ὤμορφο τὸ γράμμα σου, *Ἀπέραντη Γαλήνη*, ἀς ἦταν καὶ μὲ μολύβι γραμμένο. Ἐ, πολὺ δικαιολογημένη, ἀφοῦ μοῦ γράφῃς ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Καὶ κάθεσαι καὶ τέσσερες μῆνες. Πῶς σὲ λυπήθηκα, κόρη μου, καὶ σοῦ εὐχήθηκα νὰ σηκωθῇς τὸ γρηγορώτερο! Ἂς ἐλπίσω, ὅτι τὸ ἐρχόμενο γράμμα τὰ μοῦ τὸ γράψῃς μὲ μελάνη, στὸ τραπέζι σου.

Κι' ἐγὼ χαίρω πολύ, *Νεαρὸ Ἥπειροτάκι*, ποὺ θὰ σ' ἔχω συμά μου. Ὥστε τώρα περπατεῖς καὶ σὺ σὰν τὸν ἀνεψιό τοῦ κ. Φαίδωνος, ἔ; Πολὺ γέλασα, σὰν μὲ τὴν περιγραφή ποὺ μοῦ κάνεις.

Ὁ *Καπνὸς* μοῦ εἶχε γράψει καὶ περίμενε ἥσυχος ἀπάντησι μου, ὅταν μιὰ μέρα ἀνοίγωντας τὸ συρτάρι του, βρῆκε τὸ γράμμα του μέσα. Εἶχε ξεχάσει νὰ μοῦ τὸ στείλῃ! Μὰ τὶ νόστιμα ποὺ μοῦ τὰ γράφει σήμερα! Καὶ τὶ χαριτωμένο ἐκεῖνο τὸ σχίτσο!

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Γιώτας, Μελλοθάνατη, Σπουργίτης, Γέρω-Δῆμος, Οὐράνιος Θόλος* καὶ *Γεώργιος Π.* — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Ε.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς :«*Σὰν παραμύθι*».—«*Γράμματα ἀπὸ τὸ χωριό μου*».—«*Ἡ μεγαλύτερη ψευτιά*».—«*Ἐλᾶτε νὰ πα-*

νηγυρίσουμε»— «*Ἡ τύχη ἑνὸς σκυλιοῦ*»,—«*Μιὰ παρτίδα ντάμα*»,— «*Ἡ ζωὴ*» *κτλ.*—«*Δυστυχισμένος*».—«*Ρυάκι καὶ κῦμα*».—«*Πετῷ τὸ πτερό*».—«*Σκίτσα: Στὸ δρόμο*».—*Ἡ ἀρχὴ τοῦ Σχολείου*».—«*Ὁ ἦχος τῆς καμπάνας*» *καὶ* «*Ὁ νικητής*».—*Ὁ θεριστής*».—«*Τ' ἀηδόνια*».—«*Γιατί;*»—«*Τὸ περίεργο στοίχημα*».—«*Ἀλτρουϊσμός*».—«*Τὸ ξύπνημα τοῦ σπουργιτιοῦ*».—«*Ἡ καλύβα*».—*Πεταλούδα*» *κτλ.* — «*Ὁ πόνος τοῦ τυφλοῦ*».—«*Στὰ ὅπλα.*»—«*Ὁ στρατιώτης τοῦ Μαραθώνα*».—«*Ἡ Πλάτρα*».—*Παιδ. Πνεύματα.*

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «*Ἡ Γιαγιά*». *Τρυφερὸ κι' ὤμορφο. Κάποια ἀνωμαλία μόνο στὸ μέτρο.*—«*Τὸ πρῶτο σπίτι*». *Πολὺ καλό. Μόνο ἡ ἀπαρίθμηση τῶν ἀγριολούλουδων φαίνεται σκόπιμη, ἐπιτηδευμένη. Γιατὶ εἶναι πολλὰ, ἐνῷ δύο-τρία θἄφθαναν γιὰ τὴν ἐντύπωση. Ἡ Λήθη ὅμως θέλησε νὰ δείξῃ ὅτι ξέρει τὰ ὀνόματα τους. Κι' ἐγὼ τἄφησα γιὰ νὰ τὰ μάθουν καὶ οἱ ἀναγνῶσται...*—«*Ἡ Τύχη*» *Θυμίζει τὸν Πίνακα τοῦ Κέβητος. Τὸ εἶδος αὐτὸ εἶναι τόσο δύσκολο, ὥστε καὶ τὸ μόλις ὑποφερτὸ πρέπει νὰ θεωρῆται δημοιεύσιμο. Ὁπωσδήποτε αὐτό, σχετικῶς, εἶναι ἀρκετὰ ἐπιτυχημένο.*—«*Ὁ μικρὸς βοσκός*». *Χαριτωμένο. Θυμοῦμαι νὰ ξαναδιάβασα κάτι τέτοιο, δὲν θυμοῦμαι ὅμως ἂν ἦταν σὲ στίχους.*—*Τἄλλα μεταφράσεις.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Ψηλορείτης, ἀ.* (ΕΚ). *Δοξασμένο Κρητικόπουλο. ἀ.* (ΙΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Κύκνος, ἀ. Ἀπέραντη Γαλήνη, κ. Ἑλληνικὸν Τρόπαιον, ἀ.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περιπλέον 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: *ἡ Βεατρίκη μὲ Καπνόν, Νεῖλον, Νεφέλην. — ὁ Ἑρμῆς μὲ Λίκην. τ. Νεολ., Μικρὰν Ἀριστοκρ., Ἀρσ. Λουπ.. — ἡ Ἀπέραντη Γαλήνη μὲ Ἄνθος τ. Λειμ., Χιώτ. Τριαντάφ., Φράουλαν.—ἡ Περουζὲ μὲ Γῶγ. Παριζ., Φῶτον Ἄστρην, Φλῶρ., Ρυδάνθ., Συριανοπούλαν, — ὁ Ἐραστὴς τῆς Φύσεως μὲ Ἄνθρωπ., Ἀνεμών. τ. Βουν., Ὠχρ. Ὀνειροπ., Γιοῦντεξ, Ἀκτήν, Δίκην. τ. Νεολ. — τὸ Πειρακτήριο τῆς Τζιᾶς μὲ Λευκὴ Νυμφαία. Ματωμ. Δύση, Ἐλπιδοφόρα. —ὁ Φίλος τῆς Ἀκρογιαλιᾶς μὲ Ἱππότ. τ. Χρυσανθ., Σβέντζον.*

† ***Εὐγενία Μιχαηλίδη.***—Ὁ ἀγαπητός μου Κώστας Μιχαηλίδης μοῦ ἀναγγέλλει τὸν θάνατο τῆς ἀδελφῆς του μὲ τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα, ποὺ τὸ δημοσιεύω ἐδῶ εἰς ἔκφρασιν τῆς βαθειᾶς μου λύπης: «Προσφιλοῦς ἀδελφῆς μου Εὐγενίας, *Πεταχτῆς Νεραϊδούλας, Σεμιράμιδος,* δεκαεπταέτους, ψυχὴ τῆς παρελθούσαν Δευτέραν ἀπέπτη πρὸς συνάντησιν ψυχῆς Πατρός της. Μοῖρα ἐξέλεξεν ἄκμωνα οἶκον μου διὰ τὰ βαρύτερά της κτυπήματα. Εὐχαριστήσατε, παρακαλῶ, συλλυπηθέντας με διὰ θάνατον πατρός μου.—*Πειρακτήριον, Μαχαραβάτα, Κριενιοπράτη.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μεγάλην Ἰδέαν* (ἀφοῦ ἦταν μία μόνη ἐρώτησις, γράψε την σὲ μένα, νὰ τὸν ρωτήσω καὶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω·) *Ναυτόπουλο τῆς Ἄνδρου* (καλῶς ἦλθες· ἔστειλα·) *Ἄγγελον Εἰρήνης* (λάθος τοῦ διεκπεραιωτοῦ, συχώρεσέ τον·) *Ἀεικίνητον* (καλὸ ταξείδι· κοίταξε μὴ μὲ ξεχάσῃς!) *Παγασαίαν Κόρην* (σοῦ εὔχομαι καλὴ διαμονή· μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς τὸν τόμο νὰ σοῦ τὸν ἀλλάξω, ἀλλὰ θὰ ὑποθληθῆς στὰ ταχυδρομικά·) *Πρίγκηπα Ἀλβέρτον* (ὄχι, ἀφοῦ τὰ πολιτικὰ ἀποκλείονται·) *Βενετσᾶνον Η. Σ.* (ἐλήφθησαν·) *Γρηγόριον Ε'* (καλῶς νὰ ἔλθετε·) *Κόμητα δὲ Λινιέρ* (ἔχει καλῶς· ἐνεκρίθη· μὲ γειὰ στὸ Γυμνάσιο·) *Κώνωπα* (βέβαια, μόνο σὰν δὲν ἔχετε σχολεῖο νὰ μοῦ γράφῃς τώρα· πρῶτα τὰ μαθήματα!) *Φριδολίνην* (πολὺ ὡραῖο τὸ πατριωτικόισου γράμμα! τέτοια αἰσθήματα νὰ ἔχῃς πάντα γιὰ τὴν Πατρίδα·) *Ὀλυμπιονίκην* (ἐλήφθησαν.) *Ἥρωα τοῦ Σκρᾶ* (ὁ κ. Ξ. σ' ευχαριστεῖ πολύ·) *Ἐθνικὴν Ἑνότητα* (στεῖλε τα, δὲν πειράζει·) *Ἀετιδέα* (ἂν τὰ παρήγγελες ἀπ' εὐθείας σὲ κανένα βιβλιοπωλεῖο τῶν Ἀθηνῶν, θὰ σοῦ κόστιζαν ἴσως λιγώτερο, μ' ὅλα τὰ ταχυδρομικά· μὰ τόσο αἰσχροκερδοῦν τὰ βιβλιοπωλεῖα σας;) *Ἀκανθυλίδα* (ἔχεις δίκηο ἀλλά...ποῦ τόπος νὰ τοὺς τὰ πῶ!) *Πανελλήνιον Ἐλπίδα* (ευ αριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· καὶ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ τώρα ἔ; μπράβο!) *Ἄρην* (βραβεῖα ἔστειλα· ἀπ' αὐτὰ ποὺ λές στεῖλε ὅ,τι κρίνεις καλό·) *Γιάννην Ἀλτσ.* (μὲ τέτοια ψευδώνυμο δὲν ξέρω νὰ γράφῃ κανένας· τὰ φυλλάδια τὰ ἔστειλα·) *Γιάννην Χασ.* δυστυχῶς δὲν μπορῶ, εἶναι πολὺ ἐκτενῆ· στεῖλε ἄλλα συντομώτερα·) *Νικητήριον Σάλπισμα* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου· γράφε μου·) *Γιάννην Ἀγιάννην* (δὲν δίνω διευθύνσεις· ὁ Ὀδηγὸς λέει γιὰ Μ. Μυστικά·) *Ἐράτωνα* (στὴ διάθεσή σου 3 δρ. διότι ἀνταλλαγὴ καρτ-ποστὰλ διὰ τοῦ γραφείου μου δὲν γίνεται·) *Πριγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων* (μπορεῖς·) *Δημ. Σ. Κόκ.* (ὅλα ἐστάλησαν· καλύμματα δὲν ὑπάρχουν κανενὸς ἔτους.) *Σωφρωζέτταν, Ἀνδρωπον, Σερμιωτοπούλαν, Γλυκὺν Ζέφυρον, Θρύλλον* κτλ. κτλ.

Χαράλ. Μαυρόχην, Νύμφην τοῦ Δάσους (ἔλαβα, ευχαριστῶ).

Προσφυγοπούλαν, Ἄλβαν, Ἐραστὴν τῆς Φύσεως (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *21 Σεπτεμ.* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ. 9.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20. εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. 6,50.

Ἡ Μούσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δραχ. 3 καὶ ταχυδρ. 3,30.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,55

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.

Ὁ Πυρειοπώλης (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ***ὀκτώ:*** 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 5,*** ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 5,30*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 5,60*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραφος ***δρ. 15*** καὶ ραμμένος ***δρ. 17.*** Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ ***50*** ὁ ἄρραφος καὶ δρ. ***1,50*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. ***1,50*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος,

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 191ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Σεπτεμβρίου — Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Δεκεμβρίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

628. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶν' ἐπίρρημα
Στὴ γλῶσσα τὴν κοινή.
Σὲ κάθε ψάρι τἄλλο μου
Τὸ βρίσκεις στὴ στιγμή.
Τὸ συνολό μου μιὰ...κραυγή,
Ποὺ τὸν χειμῶν' ἀκούγεται
Καὶ σὲ ξυπνᾶ πρωΐ-πρωΐ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπαραφοντσήλε

629. Συλλαβόγριφος

Μόριο σ' ἀντωνυμία
Πλαΐ γράφω κτητική.
Καὶ σκαρώσω ἀμέσως μία
Νῆσο σ' ὅλους σας γνωστή.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Πατριωτικῆς Ἑνώσεως

630. Μεταγραμματισμὸς

Πάρε τοῦ δρυμοῦ ἐν' ἀγρίμι,
Βγάλ' του Α καὶ βάλ' του Ο,
Καὶ θὰ ἰδῆς εὐθὺς νὰ γίνῃ
Λίπασμα τῆς γῆς καλό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πνεύμασος

631. Ἀναγραμματισμὸς

Μέρος εἶμ' ἐγὼ τοῦ λόγου·
Ἂν σὺ μάναγραμματίσῃς,
Γύμνασμα σηνειθισμένο
στὴ στιγμὴ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ποντικάκι

632. Ρόμβος

*
* * *
* * * * *
* * *
*

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Ἡ Ἶρις σοῦ δανείζει.
Τὸ δεύτερό μου κάτοικος
Μιᾶς χώρας ποὺ ἀξίζει.
Ἕνα προφήτη τἄλλο μου
Περίφημο δηλώνει
Κι' ἐπίρρημα κοινότατο
Τὸ Ρόμβο συμπληρώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρουροῦ τ. Ἑλλάδος

633. Τρίγωνον

* * * * * = Δημαγωγός.
* * * * = Θηρίον
* * * = Ἐπίρρημα
* * = Μετοχή.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Φυλῆς

634. Ἐπιγραφὴ

Θ
ΟΥΕ
ΒΕΣΝΟ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλ...

635. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον.

6, 2, 4, 5, 10. + × — : =

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων τάξις δὲν θἀλλαχθῇ, νὰ παρεντεθοῦν ... ριθμητικὰ σημεῖα, ὥστε τὸ ἐξαγόμενο τῶν πράξεων ποὺ θὰ σημειωθοῦν ... εἶναι μηδέν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τόσ...

636. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τἀρχικὰ τῶν ἀναιθέτων τῶν κάτω λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Βασιλέα:

Ψῦχος, ἀδύνατος, ἀτυχής, ἀσχημος, δραστήριος.

Ἐσ ἀλη ὑπὸ τῆς Ἀ...

637. Φων εντόλιπον

π - ρμ - μ - κ χ

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐστ. Σ. Φερεντίνο...

638. Ἰρῖφος

ἦν Θ
ἦν ἦν Θ Θ
Ἰω Ρας Ε σῖς
ἦν ἦν Θ Θ
ἦν Θ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδίνου Ἀγγέλ...

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 3...

429. Ἀγηοίλαος (Ἄγις, ι, λαός.)—4... Πανδίων (Πάν, Δι, ὤν.)—441. Τόκος ... τος.—442. Ἡ Αὐγή. τὸ αὐγό.

443. ΚΑ - ΣΤΑ - ΛΙ - Α
ΣΤΑ - ΓΕΙ - ΡΑ
ΛΙ - ΡΑ
Α

444 — 446. Τάγος, ... γος, Ἄργος, Ἄρνος.

Θάρρος, Πάρος, Πόρος, φόρος, φ... βος. 3. Ἄγγελος, Ἄγγλος, ... λος, δλος, δρος, πόρος, Πάρος, Χάρος —447. ΙΑΠΕΤΟΣ (Ἄπις, πίστις, ἔπος, τόπος, ὅστις, στέππα.)—448—452. ... τοῦ ΛΑ: Λάρος, κοιλάς, κάλ... μος, Ἑλλάς, Λαμία,— 453 Φ... ΝΟΣ, ΑΝΑΦΗ, ΚΑΡΙΣ (ΦΑΚῆ ΑΝ... κρέων, ΝΑΡκισος, Ὄφις, ΣΗΣτός) 454—456. 3. Γνοῦς πράττε. — 457 Π... δεία ἄριστον κτῆμα. (παῖ δ... ἀαρ. εἰς τὸν κτῆμα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλ... στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέρα τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα ... στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. ... Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

(Κ'—336)

Τρισεύγενη, εἰ λέτε γιὰ τὴν κριτικ... τοῦ κομματιοῦ «Στὴν ἐξοχὴ» (σελ. 35... φυλ. 44); ***Προλετάριος***

[Κ'—337]

Κατέρχομαι στὸ φετεινὸ δημοψήφισμα, στηριζόμενος στὸν μέγα πατριωτισμὸν τῆς Διαπλασσοπαίδων.

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

[Κ'—338]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΡΟΝΤΗ

Ἀντιπρόσωπος Κηφισιά· Ι. Μέρ... Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι, γράψατε Ν. Καρατζᾶν, Δυοβοουνιώτου 13, Ἀθήνας (Τ. Σ.)

Στεναγμὸς τοῦ Δάσους

[Κ'—339]

Εἰδοποιῶ τοὺς φίλους μου, ὅτι ἡ δ... εὐθυνσίς μου ἤλλαξε: Θρασύβουλ... Λ. Βογιατζῆν, Ἰουλιανοῦ 36 Ἀθήνα...

[Κ'—340]

Ἀραπάκι, σοῦ ζητῶ συγγνώμην, σὲ ... χα ἐκλάβει δι' ἄλλην.

(Καθυστερήσασα) ***Ἀρσὴν Λουπ...***

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ. ἐντύπ. 4897